

3

POLİTİK-GÜNDEM

DÖVİZ-FAİZ CENDERESİNDE
MEZARLIKTA ÇALINAN
YARI-SÖMÜRGELİK İSLİĞİ

8

EMEK

HAVALİMANI İŞÇİLERİNİN
DİRENİŞİ, SINIF HAREKETİNİN
POTANSİYELLERİ VE SORUNLARI

12

POLİTİK-ANALİZ

4. YILINDA KOBANE SERHİLDANI,
KİTLELERİN DEVRİMCİ ŞİDDETİNİN
TURNUSOL İŞLEVİ

özgür gelecek için
Yeni Demokrasi

Demokrasi

27 Eylül 2018

Yıl:1

Sayı:19

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi2.net

ISSN:2630-5526

PAROLA

DİRENİŞ

RÖPORTAJ

**“Kıvılcım Çakıldı
Aleve Dönüştü”**

Klasik bir tabir olacak ama korku. Daha önceki iki ayaklanma işçilere verilen sözler ve ikna ile sonuçlanmıştı ancak bu kez işçileri ikna edemediler çünkü daha önce verdikleri sözler tutulmamıştı. İnşaat işçileri içinde buldukları çalışma ve yaşam koşulları nedeniyle işçi sınıfının en hırçın, yıkıcı gücünü oluşturmaktalar. ■ s. 5

GÜNDEM

**Osmanlı'nın Lalesi, TC'nin
Sefası ve Halkın Öfkesi**

Daha dün kadar sürdürülen olağanüstü halin aslında Türkiye'nin olağan hali olduğu apaçık ortadayken, faşizmin sadece hükümet partileri değil devletin bir şekli olduğunu pratik olarak yaşamda gören halk kitlelerini ve kitlelerin biriken öfkesini daha fazla örgütlemeli, doğru hedefe yöneltmeliyiz. ■ s.10

DÜNYA

**Anti-Emperyalizm Mi?
Savrulma Siyaseti Mi?**

Uzun bir süredir varlığını belli eden ancak 2016'daki darbe girişiminin ardından iyice ayyuka çıkan gerilim, Türkiye'de tutuklu bulunan ABD'li bir papaz gerekçesi ile ABD yönetiminin Türkiye'ye yaptırım uygulaması ile tırmandı. ■ s. 14-15

“Biz Halkız Yeniden Doğarız Ölümümüzde”

Şilililer kendi ülkelerine “Şairler Yurdu” der. Yüzlerce yıl sömürge konumunda yaşamış, Cumhuriyet sonrası Pinochet faşizmi altında ezilmiş bu halk, müzikte olduğu kadar şiirde de devrimci bir geleneğe sahiptir. Kuşkusuz bu geleneğin en önemli ismi Pablo Neruda’dır. 1904 yılının 12 Temmuzunda, Şili’nin Parral kasabasında dünyaya gelir. Ricardo Neftali Reyes Basoalto adıyla bir köy çocuğu olarak büyür. Yalnız ve içe kapanık kişiliği onu doğaya yönlendirir. İlk şiirlerinde doğa üzerine geliştirdiği metaforlar baskın yer tutar. Dünyayı tanıma merakı zamanla sosyal ilişkilere kayacak, şiirinde doğaya olan tutkusu halkın sorunlarıyla birleşecektir. Henüz 13 yaşındayken Neftali Reyes adıyla ilk makalesini, ilk şiirini ise 30 Ekim 1918’de, aynı takma adla yayımlar. Daha sonraki yıllarda ise dergilerden birinde rastladığı Çek Balad a Romance yazarı Jan Neruda’nın adını takma ad olarak seçer. Lise yıllarında tanıştığı Rus edebiyatı, Batı şair ve yazarlarına ilgisini artırır. Bu ilgiyi Şili halk kültürü ile sentezler. 1923 yılında, ilk şiir kitabı olan Crepusculario’yu (Alacakaranlık) neyi varsa satarak çıkarır. Bu yıllarda işçi olaylarının, siyasal tartışmaların hayatına girmesiyle fikirleri siyasallaşmaya başlayıp şiirleri toplumsallaşsa da henüz ra-

dikal bir kopuş söz konusu değildir. Üniversite öğrenimini tamamlayan Neruda, 1927 yılında Birmanya’nın başkenti Rangun’da, Şili Cumhuriyeti Devleti’nin konsolosu olarak görevlendirilir. 1932’de ünlü şiir kitabı Yeryüzünde Konaklama’yı çıkarır. Konsolosluk yaşamının ilk dönemlerinde görev yaptığı devletlerde, ezen ve ezilenler arasındaki derin ekonomik farklılık toplumsal bilincinde hatırı sayılır bir yer edinir. İspanya’da sürdürdüğü diplomatlık yaşamı iç savaşın çıkmasıyla sona erer.

Tarih 18 Temmuz 1936’yı göstermektedir. Ancak o; “şiirimi değiştiren bu İspanya iç savaşı benim için bir şairin ölümüyle başlar” diyecektir. Bu şair arkadaşı Lorca’dır. Konsolosluğu bırakan Neruda, faşizm karşıtı çalışmalarını artık bir Marksist olarak sürdürmektedir. Ülkesinde kurulan Halk Hükümeti Cephesi Şili’ye dönmesine vesile olur. Sanatçı ve aydının insani görevlerini yerine getirmemesini korkaklık olarak niteler. Faşizme karşı mücadelesine birçok aydın ve sanatçının tarafsızlığına karşı taraflı şiirler yazarak devam eder. 1944 yılında Şili Ulusal Edebiyat Ödülü’nü alır ve bir yıl sonra Şili Komünist Partisi’ne üye olur. Almış olduğu kararda İspanya’da kaldığı dönemin kötü anılarının belirleyici

bir yeri vardır. Ancak halkçı söylemlerle hükümete gelen yeni Cumhurbaşkanı Gabriel Gonzales’in, kendini iktidara getiren devrimci güçlere cephe alışı Neruda’yı da etkiler. Gonzales karşıtı çalışmalara başlar, vatana ihanetle suçlanır. 1949 yılında ülkesinden ayrılmak zorunda kalır. “Şili’ye şarkı” adıyla başlattığı çalışması daha geniş kesimlerin sorunlarını kapsayınca “Evrensel şarkı” olarak 1950’de yayımlanır. 1952’de “Üzümler ve Rüzgâr” adlı yapıtı ile “Kaptanın Dizeleri” adlı yapıtını imzasız olarak yayımlar. Aynı yıl hakkındaki kovuşturma kararının kaldırılması üzerine, Şili’ye döner. 1970’te Salvador Allende için seçim kampanyasına katılır. “Yanan Kılıç” ve “Gök Taşları” adlı yapıtları yayımlanır. 1971’de Salvador Allende’nin Cumhurbaşkanlığı’ndaki Şili’nin, Paris Büyükelçisi olur. 21 Ekim’de “Nobel Edebiyat Ödülü”nü kazanır. Ancak tıpkı İspanya’da olduğu gibi kara günler Şili halkını da beklemektedir. 1973 yılında Pinochet faşizmi iç savaşı getirirken Allende öldürülür. Büyük şair aynı yılın 23 Eylülünde hayata gözlerini yumar. Oysa giden bir bedendir sadece. “Buğdayın Türküsü”nde “Biz halkız yeniden doğarız ölümümüzde” diyen Neruda, sadece Şili halkının değil dünya halklarının şiirdeki sesi olur.

mercan

Hey hayın zaman
Hey ihanet çemberi
Bir kez daha sarıldı Mercan
Vuruştı altı Partizan
Bedenlerini düşürdüler de
Halkın inancını düşürmediler yere
Duyuldu sesleri Ovacık’tan
En önde haykıran komutan
Yusuf yoldaşın sesi bu
Haydar, Samet, Yetiş, Mahir, Taylan
Kimler duymadı ki
Körüklediler yangını can pahasına
Vurun ha vurun ölmez Partizan
İçli bir türküde yaşar
Bir güzel yürekte
Bir büyük hasrette
Bir deli düşte...

Biliriz kavgadır bu
Duygusallığa yer yok
Ama yine de insanız
Sızlar her yan
Ağlar şu Dersim’in dağı taşı
Peşine yavrularını takan keklik
Komşu dağ keçisi
Boşalmış bir dağ köyünde kalan
son köylü ağlar
Kurumuş sac ekmeği
Çökelek kokusu gelir
Mercan önlerinden
Yüreğimiz Dersim gibi viran
Yürü Partizan
İsrarın ve inancın adı sensin
Değişsin bu hayın zaman
Bu ihanet çemberi...

Sonra Atakan heval
Ömrü dağ, ömrü yol
Vadinin bitmeyen kederi
Tutmuş yolları çağın vahşileri
Vermiş direnişini
Neyimiz var neyimiz yok
Sanırsın ki otuz sekizde
Ordular karşısında bir büyük kol
direndi
Sesi geldi, sesleri
Aktı kanları buluştu Dersim
önünde
Ah etti, göstermedi yarasını
İçten içe yandı dağlar
Bir yanında kirveler
Diğer yanında hevaler
Vurun ha vurun ölmez gerilla
Atakan heval bilir
Bu patikalardan kimlerin gelip
geçtiğini...

(Bir Partizan)

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

Döviz-Faiz Cenderesinde, Mezarlıkta Çalınan Yarı-Sömürgecik Işığı!

24 Haziran seçimleri sonrası döviz kurundaki çalkantı, enflasyon oranlarındaki artış, bir çok şirketin konkardato (iflas anlaşması) ilan etmesi, yine bir çok şirketin borç yapılandırma girişimleri ve faiz oranlarındaki artışlara yönelik gelişmeleri, burjuva iktisatçılar "kırılganlık", "risk", "türbülans" vs olarak tanımlarken, Tayyip Erdoğan ise var olan şovenist dalganın konforuna bir kez daha yaslanarak, "kökü dışarda kriz" olarak tanımlamayı tercih ediyor. Meseleyi burjuva iktisatçılar, emperyalist ekonomi kurumları ve Erdoğan nasıl tanımlarsa tanımlasın ortada duran bir gerçek var ki "parası pul olmuş", faiz oranları arttıkça döviz kurunun arttığı, Merkez Bankası ve Ekonomi Bakanı'nı tarafından açıklanan tüm "tedbirler"e rağmen bir türlü durulmayan ekonomik parametreler, tırmanan enflasyon, eriyen ücretler, kapanan şirketler, artan işsizlik söz konusudur. Ortada bir ekonomik kriz söz konusudur. Ancak bu ekonomik krizin derinliği, bağımlı olunan emperyalist zincirde yaratacağı etki, resasyon (durgunluk) denen aşamaya resmen ne zaman geçeceği, stagflasyonun (durgunluk ve enflasyonun birlikte gerçekleşmesi) kapının eşliğinde olması durumu ile mali ve üretimden kaynaklı dört başı mamur kriz koşullarının oluşmasına ne zaman evrileceği esas tartışma noktalarıdır.

Yaşanan krizin nedenini en doğru şekilde aslında Tayyip Erdoğan ortaya koydu: "Kökü dışarda olan bir kriz." Bu bir uşağın ifade etme biçimidir. Bu ifadeleri MLM literatüre çevirirsek, emperyalist-kapitalist sisteme göbekten bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal yapının yaşadığı bir kriz olarak ifade edebiliriz. Emperyalizme bağımlılıktan kaynaklanan "kökleri dışarda olan" bir kriz olduğu doğrudur. Ancak bardağın diğer boş bırakılmaya çalışılan tarafında bakarsak, tüm ekonomik ve siyasi ilişkilerini ve çıkarlarını emperyalist sermayenin gücüne bağlayan ve bu noktada kendini var edebilen komprador burjuvazi ve büyük toprak ağaları sınıfının tarihsel ittifakı ve onun hizmetlisi olan faşist diktatörlük gerçeği çıkmaktadır. Bu anlamda Tayyip Erdoğan bu krize, emperyalistlerle kurduğu derin ekonomik ve siyasi bağımlılık ilişkileri, kurulu sistemin daha güçlü zincirlerle emperyalist tekellere bağlanmasını sağlayan girişimleri, üretime değil sıcak paraya dayalı rantiyeci mali sistemi büyük bir istekle inşa etmesi, özelleştirme adı altında tüm kamu mallarının peşkeş çekilmesi ve müte-

ahhitliğe dayalı ekonomik sistemiyle en güçlü desteği oluşturmuştur. Şimdi oluşan krizin tüm faturasını, "dış güçlerin krizi" diyerek oluşturmuş şovenist dalgayı kullanıp emekçilere kolayca yıkma hesabı yapmaktadır.

Elbette kriz meselesi basit bir fatura kesme meselesi değildir. Özellikle

le politik krizin ve egemen sınıflar arasındaki çatışmanın olabildiğince keskinleştiği koşullarda böylesi bir ekonomik kriz, yönetme sorununu daha fazla derinleştirmektedir. Bu durum AKP-Tayyip kliğinin, biriktirdiği öfke ve tepkiyle birlikte düşünüldüğünde, bu ekonomik krizin sistem için yaratacağı riskler, toplumsal gelişim ve kabarmayı etkileme düzeyi "normal bir krizden" daha fazla olacaktır. Egemen sınıflar, bu anlamda bir yandan ekonomik kriz koşullarını hafifletecek tedbirler almaya çalışırken, diğer yandan politik hazırlıklarını da bu durumu gözeterik gerçekleştirilmeye çalışmaktadır.

Ekonomik tedbirlerin, gelişen ve daha da sertleşerek gelişecek olan krize çare olması bir yana pansuman olma olasılığı bile gözükmemektedir. Zira borçlanmaya dayalı, üretime dayanmayan bir ekonomik sistemin faiz-döviz kuru kısılcacında şekillenen bir yapıya teslim olduğu gerçeği söz konusudur. Emperyalist sisteme bu bağımlılık ilişkisi, emperyalist sermayenin yüksek kar kısılcacında ve özellikle sermayenin kupon kesen karakterinden kaynaklı akışkanlığı içinde büyük ve baş edilemez krizlerle boğuşması kaçınılmazdır. Sermayenin ve kapitalizmin kendi yapısal sorunları ve döngülü krizden kaçınmayan yapısı ile birlikte bağımlı ekonomik sistemlerin en büyük darbeyi ve en ağır yaraları alması ise bir kader

niteliğindedir. Şuanda gerçekleşen ise tam da budur. Faiz-döviz kısılcacına sıkıştırılmış, sıcak paraya bağımlı ekonomi tutunacak can simidi arayışındadır.

Maliye Bakanı damat Berat Albayrak peş peşe "burası önemli" sunumları açıklamalar yaparken, son olarak orta

melerden başlayarak hızla ve yaygın bir iflâsın tüm koşullarını olgunlaştırdığını belirtmekte fayda var. Yine bu müdahalenin enflasyonun yükselmesine ve işsizliğe de dolaysız bir etkisi vardır.

Ekonomi için en önemli sorun ise borçlanmadır. Özellikle borcu borçla çeviren ekonomik sistemin dolar üzerinden borçlanması, özel sektör ve kamunun bir yıl içinde 230 milyar dolar borcu çevirmesi zorunluluğu, var olan krizde boğaza geçirilmiş organ olmaktadır. Bu durum siyasal planda emperyalistlerle mücadele içinde görünen Tayyip Erdoğan'ın ne denli bağımlı, bağı ve uşak bir pozisyonda olduğunu ispatlayan bir gerçektir. Hiç kuşkusuz bu tablo, borç için kapısını çalacakları emperyalist tekeller -mali oligarşinin- karşısında daha da zayıflamış ve bağımlılığı derinleşmiş bir faşist diktatörlük çıkaracaktır. "Milli mücadele", "anti-emperyalizm ve anti-Amerikancılık" gibi gerçeklerle uyuşmayan propaganda, bu vesileyle daha güçlü bağımlılık, daha sağlam bir yarı-sömürgecik ilişkisi ile, "uyuşturucu nitelikli" bir retorik olarak kalacaktır.

Bu gelişmelerin her biri, hiç kuşkusuz emekçi halk kitlelerine dolaysız olarak yoksullaşma, gelir dağılımdaki adaletsizliğin derinleşmesi, işsizlik, daha azgın sömürü olarak dönecektir. Faşist diktatörlüğün politik saldırganlığına ekonomik saldırganlıkta daha güçlü bir yönelimle eşlik edecektir. Bu süreçte, işçi sınıfı ve emekçilerin daha fazla hareketleneceğini öngörmek ise hayalcilik olmayacaktır. Hali hazırda birçok iş yerinde işçi sınıfı direniştedir. Son olarak havaalanı işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarına verdiği tepki ve yarattığı etki ekonomik krizin ilk belirtilerinin yaşandığı koşullar içinde oldukça anlamlıdır. Faşist diktatörlük ise bu durumlara karşı gardını çoktan almıştır. Baskı, sindirme, şiddet hali hazırda devrededir ve faşizmin sopası daha da büyüyecektir. İşçi sınıfı, emekçilerin ise politik krize eşlik eden yeni ekonomik saldırı karşısında örgütlenmeye, birlikte güç oluşturmaya ve ille de öncü ve önder gücün kurmaylığına daha fazla ihtiyacı olacaktır. Bu süreç sınıf mücadelesinin gelişmesine büyük olanaklar sunmaktadır. Buna yönelik net ve açık bir devrimci çizgi, kararlı bir duruş hayati derecede önemlidir. Aksi takdirde kendiliğinden hareketin parçası olan ama öncüsü olamayan, siyasal iktidar perspektifine odaklanamayan dağınıklık ve örgütsüzlük giderilemeyecektir.

vadeli denilen Yeni Ekonomik Plan (YEP) açıklaması ile 3 yıllık bir süreç planlaması açıklamıştır. Ondan önce Merkez Bankası'nın bağımsızlığı ve gerekli müdahaleleri yapması gerektiği yönlü özellikle AB emperyalistlerinin "dostça" uyarılarının dikkate alındığını ise yine Berat Albayrak yapılan faiz artırımını sonrası beyan etmiştir. Zira Tayyip Erdoğan'ın "faiz hassasiyetinin" ise ekonomik kriz karşısında ve emperyalizme bağımlılık ilişkileri içinde kıymeti harbiyesinin olmadığı görülmüştür.

Merkez Bankası'nın döviz kurunun yükselmesi karşısında "Tek adam", "kadiri mutlak", "başkan" Erdoğan'ın kamuoyuna açık hassasiyetine rağmen faizi Eylül ayında %24'e çıkarılması kuşkusuz dövizle borçlanmış ve borç döngüsünü çevirmesi imkansız hale getiren kompradorlara atılan bir can simididir. Bunun yanında yüksek faiz, bankaların ve finans sektörünün yaşadığı nakit akış içinde bir çare olarak gerekli görülmüştür. Bunun yanında bizzat Tayyip Erdoğan ihaleye sunulan projelerin iptal edildiğini açıklayarak, yatırıma aktarılacak para olmadığını ilan etmiş oldu. Bu tedbirler açıklanırken etten enerjiye, pırlantadan tekstile, inşaattan ayakkabı imalatına kadar uzanan birçok köklü ya da yeni şirket iflas anlaşmaları verdiklerini ilan ettiler. Faiz artırımının döviz kurundaki hareketliliğe çare olmaması, küçük ve orta boy işlet-

Flormar İşçileri: Direne Direne Kazanacağız!

Yeni Demokrasi Gazetesi olarak, Petrol-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan, 121 gündür Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Flormar fabrikası önünde direnen işçilerle gerçekleştirdiğimiz söyleşi şöyle:

Yen Demokrasi: Merhaba, 121 gündür Flormar fabrikası önünde direniyorsunuz. Bize Flormar'daki çalışma koşullarından ve direniş sürecinden bahsedebilir misiniz?

Merhaba, ben Yağmur Özgören, bir buçuk yıldır Flormar'da çalışıyordum. 121 gün önce, haklarımızı aradığımız, Petrol-İş sendikasına üye olduğumuz için 95'i kadın olmak üzere toplam 132 kişi işten atıldık. Flormar patronu sendikaya karşı olduğunu söyledi, çok yoğun hak gaspları yaşıyorduk, emeğimizin karşılığını alamıyorduk biz de sendikalaşmayı seçtik. Patronlar bizleri odalara çekip "bu işten vazgeçin yoksa sonucu kötü olur" diyerek tehdit ediyordu. 121 gündür Flormar önünde direniyoruz, devlet her zaman patronların yanında olduğu için bizim yanımızda durmuyor, sesimizi duymuyor, Flormar patronunun yanında duruyor.

15 Mayıs'ta bizi toplu olarak işten attılar, sadece işten atılan arkadaşlarımızı alkışladığımız için. Ve sonradan, direnişe geçen işçileri alkışlayan, selam veren herkesi işten çıkardılar. Bu şekilde sürmez diyip işten atılan arkadaşlarımızın geri alınmasını istedik. Daha önce sendikalaştıkları için işten atılan arkadaşlarımızın geri işe alınmalarını istediğimiz için 60 işçi işten atıldık. Buradan tüm işçi emekçi kardeşlerimize, kadın örgütlerine sesleniyoruz, sesimizi duysunlar, bizlere destek olsunlar.

Merhaba, ben Emrah Daştan, 121 gündür Flormar fabrikasının önünde onurlu mücadelemizi sürdürüyoruz. Patronlar tarafından işten atılmamızın, ekmeğimize kan doğranmasının tek sebebi anayasal hakkımızı kullanıp sendikaya üye olmamız. Bu süreçte fabrikanın etrafına dikenli teller çekildi, kapıların boyu içeriye ulaşmayalım diye yükseltildi, bizleri alkışlayan işçiler işten atıldı. Bunlar da yetmeyince son olarak kapılara dokunmayalım diye yağ sürmeye başladılar. Hükümetin patronların yanında olduğunu biliyorduk ama AKP Tekirdağ milletvekili Mustafa Şentop'un Flormar'ın avukatlığını üstlenmesiyle bunu daha net gördük. Ve Kocaeli Valisi'ni devreye sokarak bizlerin üzerindeki baskıyı polis aracılığıyla arttırdılar. Pankartlarımızı yasakladılar, ses aracımızı yasakladılar.

Bizler 121 gündür Flormar'ın önündeyiz, ekmeğimiz ve onurlu mücadelemiz için direniyoruz. Ay da geçse yıl da geçse mücadelemizi kazanana dek buradan ayrılamayacağız. Biz burada işimize geri dönmek, gasp edilen haklarımıza kavuşmak için direniyoruz fakat valilik tarafından "terörist" ilan ediliyor. Bizler burada 132 işçi farklı mezhepten, farklı görüşlerden sadece kaybedilen işimizi geri almak için direniyoruz. Burada ekme mücadelesi var, hak mücadelesi var, burada çalınan işin geri alınma mücadelesi var, 121 gündür direniyoruz, Petrol-İş Gebze Şubesi'ne güveniyoruz, direnmeye devam edeceğiz. Dünyadan ve Türkiye'den bizleri takip eden, destek sunan işçi kardeşlerimiz var biliyoruz, onlara buradan selam gönderiyoruz, onlara Flormar işçileri ve Petrol-İş Gebze Şubesi adına teşekkür ediyoruz. Direne direne kazanacağız!

DDSB'lilerden Flormar işçilerine ziyaret

KARTAL- Sendikalaştıkları için işten atılan Flormar işçilerine Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) tarafından 13 Eylül tarihinde dayanışma ziyareti gerçekleştirildi.

"Flormar Değil Direniş Güzelleştirir", "Direnen Flormar İşçileri Yalnız Değildir" şiarlı pankartla direniş alanına yürüyen DDSB üyelerini, Flormar işçileri "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganıyla karşıladı.

"FLORMAR DİRENİŞİNİ SELAMLİYOR VE SAHIPLİYORUZ"

Yürüyüşün ardından bir konuşma gerçekleştiren DDSB temsilcisi, 121 gündür direnen Flormar işçilerinin direnişini selamladıklarını

ve sahiplendiklerini ifade etti. Sendikalaşmanın ve sendikal mücadelenin kazanılmış bir hak olduğunu belirten DDSB temsilcisi, bedeller ödenerek kazanılmış bu haklarına sahip çıkacaklarını belirtti.

"DALGA DALGA BÜYÜ GEL, GREV GREV YÜRÜ GEL"

Yapılan konuşmaların ardından Grup İsyan Ateşi işçilerle beraber ezgilerini ve grev marşlarını seslendirdi. İşçiler ile birlikte söylenen grev marşlarıyla halaylar çekilirken, sık sık "Flormar işçisi yalnız değildir" sloganı atıldı. Dayanışma ziyareti Grup İsyan Ateşi'nin seslendiği grev marşlarının ardından sona erdi.

“Bir Kıvılcım Bekleniyordu, Kıvılcım Çakıldı ve Aleve Dönüştü”

3. Havalimanı'nda gerçekleşen en son direniş en kapsamlısı oldu. Dolayısıyla, sürekli tekrar ettiğimiz gibi, bu direniş birikmiş bir öfkenin patlamasıydı. Öyle ki; binden biraz daha fazla işçinin fitili ateşlemesiyle bu sayı slogan atarak havalimanını inleyen on bin işçiye ulaştı. Aslında işçiler bir kıvılcım bekliyordu ve o kıvılcım çaktığı anda şantiye bir anda alev aldı.

14 Eylül günün sabah saatlerinde 3. Havalimanı inşaatında çalışan binlerce işçi kötü çalışma koşulları sebebiyle eylem başlattılar. Yağmur altında uzun süre servis beklediklerini, sürekli iş cinayetlerinin yaşandığını, şantiyedeki yemek ve barınma imkanlarının çok kötü olduğunu vurgulayan işçiler, çalışma koşullarının düzeltilmesi talebiyle direnişe geçen işçilerin sayısı her geçen saat daha da artarak devam etti. Direnişten kısa bir süre sonra şantiye sahasına polis ve asker yığınağı yapıldı. Eyleme TOMA ile saldıran jandarma, eylemin “kanuna aykırı” olduğu gerekçesiyle direnişin sonlandırılmasını istedi. Projenin yüklenici firması olan İGA ile görüşmelerden sonuç çıkmaması üzerine işçiler direnişi sürdürme kararı aldılar.

Gece saatlerinde koşullara yüzlerce askerle yapılan operasyon sonucu 600'ün üstünde işçi gözaltına alındı. Direnişin başından itibaren burjuva medya ve sosyal medya trolleri tarafından sendikal faaliyetler terörize edilerek, “Ortalığı karıştıranlar TKP/ML TİKKO üyesi”, “TİKKOCU teröristler işçileri kışkırtıyor” ifadeleriyle sendika yöneticileri hedef gösterildi. Gözaltıların 5. gününde aralarında İnşaat-İş Sendikası yöneticilerinin de olduğu 24 işçi tutuklandı.

Yeni Demokrasi gazetesi olarak, İnşaat-İş Sendikası Yönetim Kurulu üyesi Tezcan Acu ile İnşaat-İş'in kuruluş süreci, inşaat iş kolundaki sorunlar, 3. Havalimanı direnişi ve devletin azgın saldırısının nedenleri üzerine gerçekleştirdiğimiz röportajı yayımlıyoruz.

Yeni Demokrasi: Merhabalar. Öncelikle şu soruyla başlayalım; İnşaat-İş Sendikası yakın tarihte kurulan bir sendika, kamuoyu sizi dönem dönem belli projelerdeki

arkadaşlarımız da bu sektörde çalışan ya da bir dönem çalışmış işçilerden oluşmaktaydı. Yani bu kurucu arkadaşlarımızın kendi hayatlarından bildikleri, yaşadıkları ve toplumun göz

da devam ediyor. 3. Havalimanı şantiyesinde 2018 yılında iki ayaklanma daha yaşandı ancak yerli basın yabancı basın kadar buna ilgi göstermedi.

Talepler konusuna gelecek olursak. İşçilerin hazırladıkları bu taleplerin bir kısmını günümüzde hangi fabrika işçisinden, hangi sektörde çalışan herhangi bir işçiden duyabileceğiniz talepler. Bir işçinin ifadesini aktarmak istiyorum:

“Biz havalimanı değil Firavuna piramit inşa ediyoruz”. Bu cümle mübalağa içermez. Tahta kurullarıyla uyumak, yenilemeyecek durumdaki yemeklerle beslenmeye çalışmak bunlar bu yüzyılın sorunu olabilir

mi? Ama oluyor, çünkü şantiyelerden çıkan seslere kulağımız kapalı. Kaldı ki sanıldığı gibi bu sorunlar yalnızca 3. Havalimanı işçisinin sorunu değil genel olarak tüm inşaat işçilerinin yaşadığı sorunlar.

Bu sürecin gelişimine gelecek olursak. 7-8 ay önce bir grup işçinin gasp edilen ücretleri için havalimanında bir firmayla görüşmek için şantiye sahasına girmiştik. Yapılan bu görüşmede firmanın genel koordinatörü havalimanının bitecek denilen 1. fazı (proje 3 fazdan oluşmaktadır) için yetişmesinin mümkün olmadığını ifade etmişti. Bunun anlamı zaten asgari düzeyin de altında olan genel işçi sağlığı ve güvenliği koşullarının işi hızlandırmak adına daha da aşağı düzeylere çekilmesi, şantiyelerde klasik olan “hadi hadi” baskısının işçilerin üzerinde daha da artırılması ve gecikmeden kaynaklı yaşanacak maliyetlerin de işçi sağlığı güvenliği

direnişlerle tanıyor. Bize İnşaat-İş Sendikası'nın kuruluş sürecinden bahsedebilir misiniz? Neden inşaat iş kolunda yeni bir sendika kurma ihtiyacı duyduunuz?

Tezcan Acu (İnşaat-İş): İlk olarak İnşaat İşçileri Dernek Girişimi olarak başladı. Daha sonra İnşaat İşçileri Derneği olarak devam etti. Dernek aracının da bizim açımızdan işlevini yitirmesinden sonra sendikalaşmanın ilk adımı olan İnşaat İşçileri Sendikası Girişimi oluştu. 5 Ağustos 2014 tarihinden itibaren de İnşaat İşçileri Sendikası (İnşaat-İş) olarak yolumuza devam ediyoruz.

Neden sorusuna gelecek olursak. İnşaat sektörü sömürünün, aşağılanmanın en belirgin biçimde yaşandığı, kölelik koşullarının normalleştiği bir sektör olmasına karşın herhangi bir örgütlenme çalışmasının bulunmadığı bir sektördü. Çoğunu 10 Ekim katliamında kaybettiğimiz kurucu

yumduğu, görmezden geldiği gerçek anlamda köleleştirilmiş bu insanları örgütleyerek hak ettikleri değeri ve saygıyı kazandırmaktaki amaç. Bu kölelik durumu işçiler tarafından o kadar kanıksanmış ki bildiri dağıtım sırasında bir işçiye uzatılan bildiri karşılığında “bizi insan yerine koyunuz, sağolun” cevabı sıkça duyulan bir cümle.

Yeni Demokrasi: 3. Havalimanı inşaatında bir direniş yaşandı, işçilerin belli ekonomik talepleri vardı, çalışma koşullarına ve iş cinayetlerine karşı da bir tepki vardı, havalimanı inşaatında direnişe gidilen bu süreçten biraz bahsedebilir misiniz?

T.A: Öncelikle kendine muhalif diyen çeşitli kamuoyu kesimlerinin bile sandığı gibi bu ayaklanma ilk kez yaşanmadı. Ne yazık ki biraz önce söylediğimiz toplum tarafından göz yumulma durumu halen büyük oran-

alanından kısılması anlamına geliyor. 7-8 ay önce ifade edilen bu durum ve demin bahsettiğimiz 2018 yılında yaşanan iki ayaklanma arasındaki bağı kurmak o kadar da zor olmasa gerek. Sonuçta gelinen nokta bu yaşadığımız üçüncü ayaklanma idi.

Yeni Demokrasi: İnşaat-İş'in ön planda olduğu havalimanı inşaatı direnişinde devletin azgın bir saldırı ve tutuklama terörü yaşandı, sendika yöneticileri terörize edildi, hedef gösterildi, bu saldırıların bu kadar boyutlu olmasının nedeni nedir?

T.A: Klasik bir tabir olacak ama korku. Daha önceki iki ayaklanma işçilere verilen sözler ve ikna ile sonuçlanmıştı ancak bu kez işçileri ikna edemediler çünkü daha önce verdikleri sözler tutulmamıştı. İnşaat işçileri içinde buldukları çalışma ve yaşam koşulları nedeniyle işçi sınıfının en hırçın, yıkıcı gücünü oluşturmaktalar. Ücretini alamayan bir inşaat işçisinin aklına ilk olarak yaptığı işi, örneğin ördüğü duvarı yıkmak gelir. Bu yönüyle 18. yüzyıl makine kırıcılarına benzer çünkü talep listesinden anlaşılacağı gibi koşulları pek de farklı değildir. Sermaye ve kolluk bunun farkında. İşçilere eylem esnasında saldırmak yerine koğuşlara baskın yapmayı tercih etmelerinin de buna bağlı olabileceğini düşünüyorum.

Sendika çalışanı arkadaşlarımıza dönük saldırı da bizim gibi mücadeleci sendikaların tamamına dönük fiili meşru mücadeleye dönük bir saldırdır. Önümüzdeki süreçte krizin etkisiyle orantılı yaşanacak işçi ayaklanmalarına ve sendikal hareketlere dönük bir mesajdı bu saldırı. Ancak İnşaat İş'i bu şekilde susturmanın imkansızlığını onlara da kanırta kanırta anlatacağız.

Yeni Demokrasi: Havalimanı direnişinde 24 tutuklama yaşandı, son durum nedir? Direniş ve saldırı süreci havalimanı işçilerini ve İnşaat-İş sendikasını nasıl etkiledi?

T.A: Tutukluların tecrit altında, birbirlerinden ayrı ve adli suçlularla beraber tutulduklarını biliyoruz. Avukatlar aracılığıyla işçi ailelerine ulaşıp onlarla görüşmeye çalışıyoruz. Öte yandan aileleri memlekette olan işçilerin ihtiyaçlarını karşılamak için çeşitli kurumlar ile birlikte yardım toplama kampanyaları örgütlenme çalışmalarımız var. Tutuklanarak cezaevine konulan 24 işçi ve sendika emekçisinin her biri serbest kalana kadar gerek özgür kalmaları gerek cezaevindeki koşullarının olabileceği en iyi şekilde sağlanması için çalışmalarımız sürecektir.

İnşaat-İş 10 Ekim'i nasıl atlattıysa bu süreci de atlatacağız.

3. Havalimanı'nda gerçekleşen en son direniş en kapsamlısı oldu. Dolayısıyla, sürekli tekrar ettiğimiz gibi, bu direniş birikmiş bir öfkenin patlamasıydı. Öyle ki; binden biraz daha fazla işçinin fitili ateşlemesiyle bu sayı slogan atarak havalimanını inleyen on bin işçiye ulaştı. Aslında işçiler bir kıvılcım bekliyordu ve o kıvılcım çıktığı anda şantiye bir anda alev aldı. 3. Havalimanı işçisi, en temel sorunları, kölece yaşam ve çalışma koşulları noktasında uzun süren bir örgütlenme çalışmasına gerek duymadan bir anda kenetlendi. Zaten patronları ve devleti bu kadar korkutan da işçilerin bir anda kenetlenmesi oldu.

Yeni Demokrasi: Bize vakit ayırdığınız için teşekkür ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

T.A: Ben teşekkür ediyorum.

HABERLER

ÜCRETLERİNİ ALAMAYAN YEŞİL YAPI İŞÇİLERİ DİRENİŞE BAŞLADI

HABER MERKEZİ- Türkiye'nin en eski ayakkabı markalarından Yeşil Kundura 18 Eylül'de iflas erteleme talebinde bulunmuştu.

Yeşil Kundura tarafından konkordato ilan edilmesinin ardından 21 Eylül sabah saatlerinde İstanbul Cevizlibağ'da bulunan işletmenin önünde eyleme başlayan Yeşil Yapı işçileri eylemlerini yasal haklarının iade edilmesi ve ücretlerinin ödenmesi talepleriyle sürdürdü.

MEFAR İLAÇ FABRİKASI İŞÇİLERDEN "FEDAKARLIK" BEKLİYOR

HABER MERKEZİ- İstanbul Pendik'e bağlı Kurtköy bölgesinde bulunan Mefar ilaç fabrikası işçilere Eylül ayında ödemesi gereken 1000 liralık ikramiye ödemesini yapmadı.

Fabrikada çalışan işçilerin gazetemize aktardığı bilgilere göre, dövizin artmasıyla birlikte "durumumuz kötü" diyen fabrika yönetimi sürekli olarak işçi almaya devam ediyor. Diğer fabrikalar örnek gösterilerek Eylül ayında verilmesi gereken 1000 liralık ikramiyenin verilmediğini belirten işçiler sürekli olarak işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya kaldıklarını, kendilerinden "fedakarlık" beklediğini ifade ediyorlar.

Petrol-İş sendikasının fabrikada örgütlü olduğunun altını çizen işçiler, sahipsiz kaldıklarını, seslerini duyuramadıklarını aktardılar.

DETAŞ BETON ÜRETİMİ DURDURDU: 600 İŞÇİ MAAŞLARINI ALAMIYOR

HABER MERKEZİ- Ekonomide yüksek faiz-yüksek döviz sarmalıyla birlikte kriz giderek derinleşirken, orta ve büyük ölçekli fabrikalardan kilit haberleri de artmaya başladı.

Çankırı'nın Kurşunlu ilçesinde 1000 işçinin çalıştığı seramik fabrikasının borçları nedeniyle üretimini sonlandırmasının ardından benzer bir karar da Detaş Beton Santralleri için alındı.

Beton dışında nakliye, madencilik,

demircilik ve çimento alanlarında da üretim yapan Destebaşı Grup'un bünyesindeki yaklaşık 600 işçiye ödeme yapmadığı, piyasaya da mal vermeyi durdurduğu belirtildi.

3. HAVALİMANI İŞÇİLERİ DİRENİŞE BAŞLADI: 600'ÜN ÜZERİNDE İŞÇİ GÖZALTINA ALINDI

HABER MERKEZİ- Dün sabah (14 Eylül) saatlerinde iş bırakarak kötü çalışma koşulları ve iş cinayetlerine karşı direnişe başlayan 3. Havalimanı işçilerinin kaldığı şantiyeye polis ve jandarma baskını gerçekleştirildi. Elleriyle listelerle şantiyeyi dolayıp kapıları kıran jandarma ve polis 600'ün üzerinde işçiyi gözaltına aldı.

Sabah saatlerinde şantiyeye giden HDP heyeti içeri alınmazken jandarma ve polislerle aralarında arbede yaşandı. Burada bir açıklama yapan HDP milletvekilleri 600'ün üzerinde gözaltı olduğu ve sadece Arnavutköy Karakolu'nda 385 işçinin gözaltında olduğunu belirttiler.

İnşaat-İş sendikası tarafından yapılan açıklamada ise sendika yöneticileri Uğur Karadağ, Yunus Özgür, Deniz Gider ve Özkan Özkanlı ile birlikte yüzlerce işçinin gözaltına alındığını belirtti. Günlerce süren gözaltından sonra Gaziosmanpaşa Adliyesi'ne çıkarılan işçiler ve sendika temsilcilerinden 24'ü tutuklandı. Tutuklanan işçiler ve sendika yöneticileri Silivri Hapishaneleri'nin farklı farklı hücrelerine konuldu.

Havalimanı işçileriyle dayanışma için sendikalar ve devrimci kurumlar Ankara ve İstanbul'da eylem çağrısı yaptı. Ankara ve İstanbul'daki eylemlere saldıran polis onlarca kişiyi işkenceyle gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar Vatan Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldükten sonra savcılıktan serbest bırakıldı.

İnşaat işçilerinin direnişe geçmesiyle birlikte yüzlerce asker-polis ve zırhlı araç eşliğinde havalimanı şantiyesi ablukaya alınmıştı. İşçilere yönelik baskıların arttığı havalimanı şantiyesinde polis-asker ablukası sürüyor.

DDSB'lilerden krize, yoksulluğa ve zamlara karşı örgütlenme çağrıları

HABER MERKEZİ- Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB)'liler İstanbul'un Sarıgazi, Çekmeköy, Gülsuyu ve Ümraniye bölgelerinde işsizliğe, yoksulluğa, zamlara karşı afiş ile yazılama çalışması ve bildiri dağıtımını gerçekleştirirken, 3. Havalimanı'nda direnişe geçen inşaat işçilerine destek için birçok bölgeye pankart astı.

"Krizin Faturasını İşçiler-Emekçi-

ler Değil, Kriz Yaratanlar Ödesin! Birleş, Örgütlen Mücadeleyi Yükselt!" şiarlı afişleri üretim alanlarına yakın bölgelerde asan ve bildiri dağıtımını gerçekleştiren DDSB'liler, "Kriz tartışmaları sürerken her geçen gün artan sömürü ve zamlar biz işçi emekçilerin üzerine deyim yerindeyse bir karabasan gibi çökmüştür. Egemenler bir yandan kriz olmadığını dillendirirken bir yandan da emekçilerin yoksulluğunu katmerleştiren politikala-

rını hayata geçiriyorlar. Bilinmelidir ki bu krizin faturası biz emekçilere çıkartılmaya çalışılıyor. Geleceğimizi bugünden örmek ve 'krizin faturası egemenlere!' demek için örgütlenelim!" ifadelerini kullandı. Ayrıca insanca çalışma koşulları için direnişe geçen ve faşizmin azgınca saldırısına maruz kalarak tutuklanan 3. Havalimanı işçilerinin direnişini selamlayarak dayanışmayı büyütme çağırısı.

Tutuklu ÇHD ve HHB'li Avukatlar, Faşizmi Kendi Evinde Yargıladı

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Halkın Hukuk Bürosu (HHB) avukatlarının "yargılandığı" ve de "mahkum" edildiği son davalara bakmak ve de oradan doğru dersler çıkararak gelecek süreçlerdeki belirlenecek politikalarda güncelliği yakalamak noktasında değerlendirmek oldukça önemlidir. Zira ülkenin içinde bulunduğu durum ve de mevcut iktidar yapısının son dönemlerdeki pratik politik yaklaşımları ve bu yaşananlar bunu zorunlu kılmaktadır. Başkanlık sistemine geçildiğinden beri "sanki öncesi yokmuş gibi" muhalif tüm kesimler, kurumlar bu saldırılardan nasibini almaktadırlar.

Eğer muhalifliğiniz devrimci prensiplerle-eylemle gerçekleşiyor ve taleplerinizde bu minvalde göze batıyorsa saldırıların boyutlarının büyümesi işten bile değildir.

ÇHD ve HHB devrimci demokrat avukatların hak mücadelesinde örgütlü olduğu kurumlardır. Toplumsal olayların yaşandığı tüm evrelerde duruşlarıyla tavırlarıyla halkın, haklarının yanında bulunmuş, ezilenlerin mücadelesini omuzlamış ve de bu mücadelede sistemin düşmanlaştırılmaya çalıştığı tüm kesimleri, kurumları, kişileri faşist yargılamalara karşı savunmuşlardır. Halkları, ezilenleri, emekçileri, yoksulları, kadınları, gençleri, çocukları kısacası sistemden kim zarar görüyorsa onu savunmayı bir görev bilmişlerdir ve bunun için de gerektiğinde bedel ödemekten de geri durmamışlardır.

En bilinen ve en yakın örnek olması açısından Soma'da 301 madencinin katledilmesinin hesabını mahkemelerde sorma iradesini gösteren ve bundan kaynaklı iktidarın ve de iktidar yaltakçısı kimi işverenlerin tepkisiyle karşılaşmaları bu temelde de

susturulmalarının istenmeleri gayet anlaşılır bir durumdur bizim açımızdan. Nitekim biz bu devletin ve de kurumlarının söz konusu hak arayan işçiler emekçiler olunca ne kadar gözü kara acımasız ve hak hukuk gibi yasal mücadele etme alanlarının nasıl engellendiğini defalarca görmüş tanık olmuş durumdayız. Son olarak

havaalanı işçilerinin yaşadıkları çok canlı ve taze örnekler olması anlamıyla öğreticidir.

En son tutuklanıp 10 ay kadar hapis hane kalan bu avukatlar 14 Eylül'de tahliye edilmişler ama üzerinden 12 saat geçmeden aynı savcının talimatıyla yeniden tutuklanmışlardır. Bir hukuk garabeti bile denilemeyecek kadar alçakça bir uygulamanın sonucunda tekar hapis hanelere konulmuşlardır. "Cumhuriyet"i korumakla, egemen sınıfların çıkarlarına zeval gelmemesi için görevli mahkemelerin ve de hakim ve savcılarının verdiği bu türden kararlar kesinlikle iktidarın birebir talimatıyla yerine getirilmiş kararlardır. Mahkemeler bir dosyayı ya da bir davayı incelemekten ziyade efendileri ne derlerse ona

göre hukuksal düzenleme yaparak ve yazarak efendilerinin talimatlarını yerine getiriyorlar.

Ezilenlerden, emekçilerden korkmak ve de kendi iktidarını bu korkunun cenderesinden korumak için sığındıkları en meşru şey mevcut yasal düzenlemelerdir, zira o yasal düzenlemelerle kendilerini halkın nazarın-

da meşru göstermek gibi bir dertleri var. İktidarıyla muhalefetiyle, halk ve halk güçleri karşısında tek yumruk olan egemenler kendi içlerinde hakim olmak için kavga etseler de muhaliflikleri sadece ve sadece kendi parsalarının büyütülmesi içindir.

Halkın sorunlarını dert edinen ve de bu edindikleri dertlere çözüm bulma konusunda yasal olan olanaklar ve en önemlisi de temel demokratik hakları kullanmak, faşist diktatörlük için "halkı kin ve nefrete" sevk etmek olarak suç kapsamına alınmaktadır. Devletin imza attığı uluslararası sözleşmeleri anımsatarak "hukuk" yoluyla mücadele yürütmek "devlete karşı halkı örgütlemek" olarak ifade edilmektedir. Emekçilerin ezildiğini, sömürüldüğünü, baskıya uğradığını

dillendirmek "insanlar arasında kin ve nefreti örgütlemek" olarak suç kategorisine sokulmaktadır. Aslında ÇHD ve HHB'li avukatların yargılama gerekçeleri ülkemizde demokrasi sorununun bir devrim sorunu olduğunun altının kalın kalın çizilmesidir. Kendi hukukunun çizdiği çerçeveyi demokrasi ve hak mücadelesine dönüştüren ÇHD'li ve HHB'li avukatlar bu anlamda sistemin amaç ve hedefleri dışına çıkmakta ve birer hukukçu olarak "suç" işlemektedirler. Faşizmin tahamülsüzlüğü hiç kuşkusuz, onun haksızlığını kendi mahkemelerinde gür sesle haykırılmasına, o platformun demokrasi ve özgürlük mücadelesinin alanına çevrilmesinedir. ÇHD ve HHB'li avukatlar bu kürsüyü ve platformu halkın çıkarına etkin şekilde kullandığı için saldırıya, tutuklamaya maruz kalmaktadır. Son yaşanan "serbest bırak ve yeniden tutukla" faşizmin tam bir parodisidir. Mahkeme heyeti sistemin imdadına yetişmek gibi bir derdi olduğundan, tutuklu avukatlara halk için, özgürlük için, demokrasi için birer avukat olarak mücadele etme hakkı tanımayacağını beyan etmiştir. Ancak ÇHD ve HHB'li avukatlar tutuklu oldukları koşullara ve mahkemelere meydan okuyarak, o kürsüyü var olan koşulları da halkın çıkarları için kullanmayı başarmış, bu duruşlarıyla ezilenler cephesinin gür bir sesi olmuşlardır.

Sonuç olarak; ÇHD ve HHB'li avukatlar tutuklanmıştır. Avukatları tutuklamak onlarda kısmi bir rahatlama hissi yaratsa da bu rahatlamanın geçici olduğunu ve de krizlerinin kalıcı olduğunu biliyorlar. Bilmeleri korkularını büyütüyor. Bizler de korkularını büyütme devam edeceğiz.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Havalimanı İşçilerinin Direnişi, Sınıf Hareketinin Potansiyelleri ve Sorunları

Havalimanı işçilerinin en yamsalsal talepleri için başlatıldığı eylem, işçi sınıfının sömürü ve çalışma koşullarına karşı bir çığlık özelliği taşıyordu. Aynı günlerde Cargill işçilerinin yürüyüşü sürüyordu ve hemen ardından Yeşil Yapı işçileri hakları için eylem başlattılar. 130 günü aşan Flormar direnişinin yanı sıra hemen her gün birçok işçi haberi almak mümkün. Haberler genellikle işçi cinayetleri, işten çıkarılmalar, ücret-hak gaspları ve yer yer bunlara karşı gerçekleşen eylemlerden oluşuyor. Bu yoğunlaşma işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını açığa vurmanın dışında artık bu birikmenin daha ciddi ve çok sayıda işçi eylemine dönüşeceğinin işareti niteliğindedir. Hakim sınıfların ekonomik krizi işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin üzerine yıkmaya dayalı politikalarının da netleştiği bugünlerde sınıf hareketinin potansiyelleri ve sorunlarına dair daha fazla tartışmak da gereklidir.

Havalimanı inşaat işçilerinin çalışma koşulları, yaşanan işçi cinayetleri ve “iş kazaları” uzun zamandır ‘bilinen’ bir durumdur. Fakat bu ‘bilme’ durumu inşaat işçilerinin seslerinin duyulmasını sağlamadığı gibi devrimcilerin dahi bugüne kadar yeterince gündemine almadığı bir konuydu. Ki bu durum sadece inşaat işçileri için de geçerli değil. İşçi sınıfının bu tarz bir eyleminin inşaat işçilerinden gelmesi aslında şaşırtıcı değil. Ağır çalışma ve barınma koşullarının ötesinde sürekli olarak ölüm ve kazalarla yüz yüze bir gerçeklik var. Ne var ki taşeron firmalarla, güvencesiz, kayıtsız ve geçici koşullarla kuşatılan işçiler, patron ve devlet baskılarıyla da karşı karşıyaydı. Dağıtılmışlık ve kuşatılmışlık örgütlenmenin önünde ciddi engeller oluşturuyordu. Her ne kadar şirketlere bağlı çalışılsa da doğrudan devletçe organize edilen bu sömürü ve baskı koşulları, 3. Havalimanı gibi dev bir şantiye ortaya çıktığında, şantiyedeki devasa işçi kitlesinin de isyanını beraberinde getirdi.

İŞÇİ HAREKETİ ‘MİLİTAN’ BİÇİMLER KAZANMAK ZORUNDA

İşçilerin eylemi karşısında devle-

tin tepkisi klasik “terör” söylemiyle şekillendi. Bu yapılırken asıl amaç işçileri ve geniş kitleleri buna inandırmak değildi. Amaç, ne kadar ileri gidebileceğini göstererek işçilere ve kitlelere gözdağı vermektir. Devamında işçilerin işten atılmakla, içerdeki maaşlarıyla ve jandarma-polis copuy-

bilmesi mümkün gözükmemektedir. İşçi sınıfı hareketi artık ilk adımından itibaren ‘militan’ bir çizgiyi bağrında taşımak zorundadır. Günümüzün işçi mücadeleleri, ister örgütlü bir politikanın isterse kendiliğinden patlamaların bir sonucu olarak ortaya çıksın, patronlarla olduğu kadar devletle de

yaşamaktadırlar. Ne var ki bu korku sadece baskıya maruz kalmanın değil aynı zamanda verili bürokratik konumlarını da kaybetmenin korkusudur. İktidar ve düzen partilerinin doğrudan etkisi dışında diyebileceğimiz küçük sendikalar da bulunmakla birlikte bunların sendikal alandaki etkileri ya sınırlı kalmakta ya da kendi içine kapalı dar bir mücadeleyle ifade edilmektedir. Bu koşullarda, ülkemizdeki sendikal yapı, pratik birçok örnekte de görüldüğü gibi asıl olarak işçi sınıfının kontrol altında tutulması işlevini kazanmıştır. Daha doğrusu bu niteliği çok belirgin bir biçimde su yüzüne çıkmıştır.

Fakat sendikalar cephesinin bu olumsuz durumunun çelişkilerden yalıtık olduğu söylenemez. Sendikalar üzerinde tabandan gelen bir baskı bulunmaktadır. Bu baskı işçi sınıfının ekonomik koşullarının her geçen gün kötüleşmesiyle doğrudan alakalıdır. Ülkedeki belli başlı stratejik sektörlerde sendikalar aracılığıyla sistem açısından on yıl-

lar boyunca korunan ‘istikrarlı’ yapı artık bozulmuş durumdadır. Bu yapının bugüne kadar gelmesinde devlet güdümlü sendika ve konfederasyonlar kadar ülkemiz koşullarına uygun yaratılan işçi aristokrasinin de belirleyici bir etkisi vardı. Ancak işçi sınıfının bazı bölüklerinin diğer bölükler üzerindeki ‘ayrıcılığı’ büyük oranda ortadan kalkmış, işçi sınıfı sömürünün ve güvencesizliğin yoğunlaştığı alt düzeylerde eşitlenmeye başlamıştır. Bugün işçi sınıfı içerisindeki rekabet, koşulları kötü olanla daha kötü olanlar ya da göçmen işçiler ve işsizler arasında yaşanmaktadır. Bu durum işçi sınıfının tüm kesimlerini kendi özgünlükleri içinde kırılğan yapmakta, metal grevi ya da inşaat işçileri gibi patlamaların zeminini güçlendirmektedir.

İŞÇİ SINIFIYLA DAYANIŞMAYI BÜYÜT, DİRENIŞİ GÜÇLENDİR

İşçi sınıfının potansiyel hareketinin ağırlıklı olarak nereden ya da nerelerden patlak vereceği sınıf mücadelesinin seyri içinde daha da belirginleşecektir. Kimi durumlarda ağır çalışma koşulları ve güvencesizlik sendikasız, örgütsüz işçilerin hareketine yol açar-

la tehdit edilmesi, hatta tehditten öte birebir karşılaşmaları önümüzdeki döneme dair veriler barındırıyor. İşçilere dönük daha önce görece küçük çapta yaşanan patron ve devlet şiddeti havalimanında organize ve büyük bir boyut kazanarak sermaye ve devletin niteliğine dair gerçekleri çıplak hale getirdi. Cengiz-MAPA-Limak-Kolin-Kalyon Ortak Girişim Grubu’nun oluşturduğu ve doğrudan hükümet destekli İGA adı verilen firmanın devlet yetkileriyle hareket etmesi, tersinden devletin patron gibi hareket etmesi, ikisinin ortak özüne dair aydınlatıcı bir işlev gördü.

Kuşkusuz bu tek başına çok bir anlam ifade etmiyor. Daha önemli olan işçi sınıfının ve potansiyel bir sınıf hareketinin ileride karşılaşacağı gerçeklerdir. Bu, devlet destekli mafyatik-paramiliter bir özellik kazanan firmalardaki artışa işaret ediyor. Aynı zamanda devletin zor gücünün en ufak bir hak arama eyleminde devrede olacağını gösteriyor. Kısacası ekonomik mücadele daha şimdiden siyasallaşmaktadır ve klasik anlamda ekonomik-demokratik-sendikal mücadelelerin bu sürece cevap vere-

kıyasıya bir mücadele içinde gelişebilecektir.

KONTROL MEKANİZMASI VE MÜCADELE ÖRGÜTLERİ OLARAK SENDİKALAR

Önümüzdeki dönem sınıf hareketinin ön işareti havalimanı işçilerinin eylemiyle verilmiş olsa da eylemin nasıl ve hangi biçimlerde gelişme gösterebileceğini zamanla göreceğiz. Bu noktada sendikalar gerçekliğine değinmek ve önümüzdeki süreçte nasıl bir rol oynayabileceğini de tartışmak yerinde olacaktır. Sendikalar üzerinde iktidarın hakimiyeti birçok döneme göre çok daha ileri durumdadır. Sendikaların hükümetler karşısındaki görünürdeki özerkliği ve “partiler üstü” olma demagogjisi büyük oranda ortadan kalkmış durumdadır. AKP’ye doğrudan bağlı çalışan sendikalar dışında CHP’yle bağlantılı sendikalar -CHP gibi- büyük oranda AKP’nin dümen suyuna girmiş durumdadır. Bu sendikalarda iktidarı karşısına alacak adımlar atma; örneğin işçilerin en temel talepleri için küçük ya da büyük bir eylem gerçekleştirme cesareti yoktur. Sol görünümlü sarı sendikalar korkuyu ve ‘öğrenilmiş çaresizliği’

bilirken kimi durumlarda ise belli bir standarta sahip sendikalı fabrikalardan hareket başlayabilmektedir. İnşaat işçileri, madenciler gibi sömürüyü, ağır çalışma koşullarını ve güvencesizliği en derinden yaşayan işçilerin kitlesel olarak biraraya geldiği şantiye ve üretim alanları tetikte olmaya devam edecektir. Diğer yandan fabrikalardaki huzursuzluk da büyümeye devam edecektir. Ne de olsa ilk kıvılcım çakılmıştır; işçi sınıfının her bir eylemi bir sonraki eylemin ve daha ciddi hareketlerin öncüsü niteliğindedir. Bunu en iyi hakim sınıflar bilmektedir. İşçi eylemlerine karşı yürütülen azgınca saldırı ve anti-propaganda bu sebeptedir. Hakim sınıflar işçi eylem ve direnişlerini sansürlemekte ya da en kısa zamanda gündemden düşmesini amaçlamaktadırlar. Öyleyse sınıf devrimcilerine düşen önemli görevlerden biri işçilerin her bir eylem ve direnişiyle dayanışmayı örgütlemek, gelişimi için seferber olmak ve onu işçi sınıfının bütününün gündemine taşımaktır.

Devlet ve patronların işçi sınıfı eylemlerine saldırısı devam edecektir. Bu saldırı bir süreliğine bastırıcı bir etki yaratsa da enerjinin daha güçlü patlamasına yol açma olasılığı güçlüdür. Sendikaların büyük oranda devlet, sermaye ve düzen partileri güdümünde olduğu ve aynı zamanda 'korkunun' pençesinde eylemsizliği seçtiği koşullarda, işçi sınıfının potansiyel hareketinin sendikalara rağmen ve onu aşarak gerçekleşeceğini öngörmek zor değildir. Bu, sendikasız işçiler için geçerli olduğu kadar sendikalı işçiler için de bir o kadar geçerlidir. İşçi sınıfının eylem ve örgütlenme yöntemleri çeşitli biçimlere olanak tanyacak, sınıfın asıl gücünü ise her bir hareketin çapı ve kararlılığı belirleyecektir. Bu potansiyel, sürece yanıt olabilecek -küçük ya da büyük- sendikalara; sendikalar içerisinde sınıf çizgisini temsil edecek güçlere ve aynı zamanda her alanda işçi sınıfının öncülüğünü üstlenebilecek güçlere önemli bir güç kaynağı

olacaktır. Fakat bunun kolay olmayacağı; proleter bir çizgi, dayanıklı bir örgüt ve disiplin gerektireceği açıktır.

'ZOR' OLANI BAŞARMAK İÇİN...

Ülkemiz devrimci hareketi, değişik ideoloji ve programlarla şekillense de dün -aslında yıllar önce- sahip olduğu temel proleter özellikleri ve proleter çizgiyi büyük oranda yitirmiştir. Sınıftan ideolojik ve organik kopukluğun apaçık gerçeği orta yerde durmaktadır. Bu bir yana işçi sınıfının sadece belli dönemlerde devrimcilerin gündemine girebilmesi; teorisinin aslında işçi sınıfı teorisi; devrimin aslında proleter bir devrim olduğunun hatırlanması; döneme, rüzgara göre k. burjuva ideolojik-politik şekillenişlerin gelişmesi bu kopukluğun son yıllardaki en önemli kanıtlarıdır.

İşçi sınıfı çalışması -hep ifade edildiği- gibi yoğun emek ve sabır gerektiren bir çalışmadır. Özellikle işçi hareketlerinin lokal ve geçici özellikler gösterdiği uzun dönemlerde bu emek ve sabırdan kaçış daha açıktır. Devrimci ve komünistlerin işçi sınıfına dair stratejik bir plan ve hazırlıktan imtina etmesi, ağırlıkla hızlı ve kolay olana ya da güncel dar pratiğe meyletmesi onu işçi sınıfından uzaklaştıran temel k. burjuva özelliklerdir. Bu olumsuz özellikler nedeniyledir ki işçi sınıfı çalışmasına yeterli sayıda -en genel anlamıyla dahi- kadro ayrılmaz, işçi sınıfı içerisinde kadrolaşma hedeflenmez. Devrimci mücadelede; ölümü, tutsaklığı, işkenceyi göze alan birçok kadro ve farklı biçimlerde 'militan' bir pratik görebiliriz. Ancak yıllarını bir fabrikada ya da üretim alanları içerisinde geçiren, kendini işçi sınıfının örgütlenmesine aday olan örgütlü kadrolar; sınıf hareketini büyük bir emek ve sabırla örmeye çalışan örgütlü pratikler görmek artık nerdeyse mümkün değildir.

Devrimci örgütlenmeler uzun bir dönemdir örgütsel ve politik yönelimlerini kısa sürede örgütlenebilecekleri, tabiri caizse 'kalabalıklaşacakları' ve

toparlanmalarını sağlayacak alan ve çalışmalara yönelmektedir. Oysa işçi sınıfı içerisindeki çalışma -çoğu kez- bu kısa sürede gerçekleşmesi hedeflenen olanakları sunmamaktadır. Bakış açısını stratejik bir yönelimden kopuk dönemsel ve dar ihtiyaçlar şekillendirdiği oranda işçi sınıfına 'dönüş' ya hiç gerçekleşmemekte ya da dostlar alışverişte görsün sınırlılığında yaşanmaktadır. Bu, proleter nitelikte bir aşınmaya denk düşmekte ve işçi sınıfından uzaklaşıldığı oranda ideolojik savrulmaların

da zeminini güçlendirmektedir. İşçi sınıfında kopuk örgütlenme ve toparlanmanın yanlışlığı bir yana söz konusu örgütsel toparlanma görece gerçekleştiğinde de işçi sınıfı çalışmasının hak ettiği ilgiyi görememesi, aslında sorunun mücadele ve örgütün ihtiyaçlarından öte bir sorun olduğunu göstermektedir. Böylece örgüte ve örgütlenmeye "geri dönüşü" olmadığı, yetersiz olduğu ya da çok uzun zaman aldığı için işçi sınıfı içerisindeki çalışmalar çoğu kez kendi haline bırakılmakta, yürütülen çalışmalar ise sınırlı bir çabanın ötesine geçememektedir. Devrimci ve komünistlerin "terk ettiği" işçi sınıfı ve sendikal mücadele doğal olarak daha geriye gitmekte ve "umutsuz vaka" halini almaktadır. Nedenler sonuç; sonuçlar neden haline bürünerek bu kısır döngü uzun zamandır devam etmektedir.

İşçi sınıfı içerisindeki çalışma yoğun emek ve sabır gerektirdiği için sadece 'zor' bir çalışma değildir. Çalışmanın meyveleri ve etki gücü bakımından aynı zamanda verimli ve 'kolay' bir çalışmadır da. İşçi sınıfının devlet ve sermaye karşısında üretimden gelen gücü, kitleselliği ve tüm halkı etkileme kabiliyeti sınıf çalışmasının devrimci mücadeledeki verimini belirleyen temel niteliklerdir. Diğer yandan işçi sınıfı ve sendikalar içerisinde yerleşmiş, işçilerin manevi önderliğini kazanabilmiş kadrolar söz konusu olduğunda ve onlar aracılığıyla 'kolay' da bir çalışmadır. Kuşkusuz ki bu 'kolaylık' ancak sınıf çalışmasındaki doğru politika, emek ve sebat üzerinde şekillenebilmektedir. Düz bir çizgide olmasa da işçilerin ekonomik koşulları ve hak mücadelesiyle de paralel ilerleyen sınıf hareketleri birçok kere örneğini yaşadığımız gibi az sayıda öncü işçinin yönlendiriciliği altında binleri, on binleri kucaklayabilmekte ve hatta yüzbinlere etki edebilmektedir. İşte doğru yönde harcanan sabır ve emeğin ortaya çıkardığı verim ve 'kolaylık' bu biçimde de kendi gösterebilmektedir.

DAHA ÖRGÜTLÜ, DAHA İVEDİ, DAHA GÜÇLÜ VE DAHA SAĞLAM ADIMLAR...

Ülkemiz sınıf mücadelesi ve özelde işçi hareketi özgün bir dönemden geçmektedir. Bu özgünlüğü belirleyen şey; en genelde neo-liberalizmin krizi olsa da ülkemiz özgülünde hakim sınıf iktidarının politikaları ve bu iktidar karşısında devrimci-komünistlerin gösterdikleri zafiyetlerdir. Bu zafiyetler ideolojik, politik ve örgütsel anlamda dönemin şekillenmesinde belirleyici olmuşlardır. Karşımızda artık esasta zor gücüne dayanarak her türlü mücadeleyi, özelde işçi sınıfı mücadelesini engellemeye, yok etmeye çalışan bir hakim sınıf ittifakı ve iktidarı mevcuttur. Bu iktidar karşısında devrimci ve komünistlerin fiziki güçsüzlüğü mücadelenin gelişimi bakımından ciddi bir engel olarak görülebilir. Ancak bu güçsüzlüğü aşmanın nesnel koşulları bugün daha da olgunlaşmış durumdadır ve olgunlaşmaya devam edecektir. Olgunlaşan nesnel koşulların öznel koşulları yani KP ile buluşturulması işçi sınıfı içerisindeki çalışmaların stratejik bir yönelime kavuşturulması, basitten karmaşığa somut planlarla ilerlemesi, işçi sınıfıyla canlı bağların kurulması ve güçlendirilmesiyle doğrudan alakalıdır. Güçlü bir sınıf hareketinin yaratılması komünist ve devrimcilerin örgütlü müdahalesinden bağımsız değildir. Sınıf mücadelesinde güncel amaç bu olduğu gibi nihai amaca ulaşmayı sağlayacak koşullar da ancak bu sayede yaratılabilecektir. Bunun şimdilik sınırlı bir güç ve etkiye sahip olacağını kabul etsek dahi işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin de gelişme seyriinde olduğunu öngörmeliyiz. Ekonomik kriz gerekçesiyle yoğunlaşan saldırılar işçi sınıfının öfkelerini daha da büyütülmektedir. Bu öfkenin eyleme dönüşmüş hali, faşist iktidar ve sermaye sınıfının baskı ve kuşatma politikasını dağıtabilecek potansiyellere sahiptir. Ancak daha ileri düzeyde bir mücadele ve örgütlenmeye evrilmedikçe, başka bir deyimle devrimci bir çizgiye taşınmadıkça söz konusu potansiyelin yıkıcı ve dönüştürücü gücünün sınırlı olacağını unutmamalıyız. Önümüzdeki dönem sınıflar mücadelesinde ve bu mücadelenin -hem hakim sınıflar hem de işçi sınıfı nezdinde- verili yapılarında tayin edici nitelikler barındırmaktadır. Bu nedenle, potansiyelini açığa vuran işçi sınıfı hareketiyle bağ kurmanın, onu daha ileri düzeyde örgütlemenin ve komünist öncüyle buluşturmanın yollarını aramalıyız. Bu da ancak sınıfı esas alan politikalar, örgütlenme biçimleri ve çalışmalarla mümkün olabilir. Bu adım atılmalıdır; daha örgütlü, daha ivedi, daha güçlü ve daha sağlam yürünmelidir.

Osmanlı'nın Lalesi, TC'nin Sefası ve Halkın Öfkesi

TC faşizminin AKP hükümeti ile birlikte aldığı hal herkesin artık malumudur. Lakin özellikle sayısı bir hayli artan yandaş kalemşörlerin AKP hükümeti ile birlikte TC egemenlerinin sürdürdüğü yaşamı ve düzeni, ikinci bir Lale Devri gibi lanse etmesi; bununla birlikte AKP'nin tekrardan tahsis etmeye çalıştığı gerici-faşizan ilişkileri "çağın modernizmi" maskesi ile örtmeye çalışması ise tarih incelendiğinde komikliğin ötesinde nafi bir uğraştır.

Türkiye'de emekçi sınıfların hapsedildiği faşizmi, yarı-sömürge, yarı-feodal yapının tasfiye edilemeyeceğini mevcut sistemden değil de halkın "geriliği" kaynaklıymış gibi lanse etme ve TC egemenlerini her daim "ilerici, modern" şeklinde gösterme anlayışı Kemalizm'in "İhtilalcilik (Yenilikçilik)" anlayışının bir yansıması olsa da 1718'den bu yana

yani aslen Osmanlı'dan bu yana bir devlet politikası olagelmıştır. AKP'nin bugünkü "modernizm" propagandası ise Kemalist modernizmin bir başka biçimidir, ortak sınıfsal öz ve devletçilikten beslenmektedir.

İŞTE LALE DEVRİ'NİN FAKİR LALELERİ

Resmi tarih yalan gereği okullarda sık sık Lale Devri aslen Osmanlı'nın bir modernleşme akımı, saltanat ve paralelinde devletin zenginleşme girişimi gibi gösterilirken Patrona Halil İsyanı ise gerici bir kesimin ve sarayın içindeki entrikaların bir ürünü olarak lanse edilir. "Lale" ismi ise o dönem Osmanlı saraylarının bahçelerinde sık sık lale kullanılmasından konduğu iddia edilir.

Oysa ki gerçekleri yorumlamada ve şu günde egemenlerin kendilerini neye benzettiğini ve akabinde neden korktuklarını anlamlandırmada tarihe kulak vermek en iyisi olacaktır.

Dönemin vakanüvisi Mehmet Raşim ve İsmail Asım "Efendi'lere kulak verirsek bizce bu gerçeklik kafamızda da şekillenecektir. "Halkın ekonomik sıkıntısına ve yüksek enflasyona rağmen geceli gündüzlü verilen ziya-

fetlerin, çırağan eğlencelerinin, sefere çıkmak istemeyen padişah ile sadrazamının Davutpaşa Sarayı bahçelerine giderek burada bülbül dinlemelerinin en önemli etken olduğunu" ifade eder. Lale Devri'nde Osmanlı'nın ilk kez geniş toprak kaybettiğini, 6 yılı aşkın süren kuşatmaların harcamaları gereği son bulmak zorunda kaldığını, zorunlu askerlik sisteminde olan Yeniçerilerin üretime katılmadığı için

sayılabilecek tek bir başlık için kullanılmadığı, görülmektedir.**

Israrla ve inatla Fransız sarayları gibi saraylarda yaşamak isteyen Osmanlı saltanatının, tekalif-i şer'iyeye, tekalif-i örf, imdad-ı seferiyeye ve imdad-ı hazeriyeye başta olmak üzere çeşitli vergileri arttırması, tağşiş (metal parada kıymetli metal karışımının düşürülmesi, yani kapitalizmdeki devalüas-

yapan kamu emekçilerinin, iş koşulları düzeltilsin diye eylemi görev bilen ve jandarmanın saldırılarına göğüs geren havaalanı inşaatı işçisinin yanı sıra Türkiye'de bir yüzükten gemiciklere yürüyen bir servet, ayakta kutularında eritilemeyen ve tek bir para makinesi ile sayılamayan hediyeler, "lüksiyattan kaçının" söylemi altında ibadetine 108 koruma arabasıyla giden devlet görevlileri, peşkeş doymayan inşaat sektörü devleri, Suriye'de maaşını beğenmeyen ÖSO militanları, "Onların doları varsa bizim de Allahımız var" diyen, başkomutanın sefer çağrısı yapıp bu defa Davutpaşa Sarayı değil de "Ak" Saray'dan çıkamadığı bir devlet yapısı var.

Her daim Türkiye günde-

minden düşmeyen IMF borcunu Japon Kalkınma Bankası'ndan aldığı kredi ile kapatıp poz veren, gecelik para girdisinde dünyada beşinci en yüksek faizini veren, "asgari ücreti 1000 TL'nin üzerine çıkarırsak devlet batar" diyen ve emekçiye mezarda emekliliği reva gören, bir bütün olarak emekçiyi fukara yapıp zenginini ise multi-milyoner yapmış bir iktidar var. Tüm bunları modernite, "Türkiye'nin değişen dünyaya yani serbest ticaret politikasına uyum sağlamak adına yapmış(!)

Daha düne kadar sürdürülen olağanüstü halin aslında Türkiye'nin olağan hali olduğu apaçık ortadayken, faşizmin sadece hükümet partileri değil devletin bir şekli olduğunu pratik olarak yaşamda gören halk kitlelerini ve kitlelerin biriken öfkesini daha fazla örgütlemeli, doğru hedefe yönelmeliyiz.

*Celal Pekdoğan, *Modernleşmeye Giden Yolda Bazı Fikirler, Türkler Ansiklopedisi, Ankara 2002, c. XIV s.606*

** Münir Aktepe, *Patrona Halil s. 2 - 3; Alaattin Yalçınkaya, XVII. YY. Islahat, Değişim ve Diplomasi Dönemi (1703 - 1789) s. 77*

Türkiye'de emekçi sınıfların hapsedildiği faşizmi, yarı sömürge yarı feodal yapının tasfiye edilemeyeceğini mevcut sistemden değil de halkın "geriliği" kaynaklıymış gibi lanse etme ve TC egemenlerini her daim "ilerici, modern" şeklinde gösterme anlayışı Kemalizm'in "İhtilalcilik (Yenilikçilik)" anlayışının bir yansımasıdır.

ve işsizliğin de artması, halkın fakirleşmesi özellikle anlatılmaktadır. Bu tarihin ince noktası ise Osmanlı saltanatının yani dönemin egemenlerinin tüm Osmanlı saraylarında başlattığı ve "Fransız soylu"larının yaşam standartlarını ve kültürlerini örnek alan restorasyon çalışmaları* ve kendi içlerinde başlattıkları zevk-i sefa alemleridir.

Burada pek yer vermek istemediğimiz ancak konuya ilişkin araştırma yapacakların göreceği gibi bu sefa lar halk ekmek bulamazken bir hafta süren eğlence yemeklerini, saltanat yardakçılarına dağıtılan kese kese altınları ve hediye edilen arsaları, Fransızlarla kurulan yakın ilişkilerden kaynaklı peşkeş çekilen ve tarihçilerin "ilerleme" olarak kaydettikleri ticaretleri kapsamaktadır.

Tüm bunlar olurken geri dönen ve ödeneklerini almamış Yeniçerilerden kaynaklı Anadolu ve Rumeli'de tekrar eşkiyalık ve yerel yönetimlere karşı isyan hareketleri çıkmaya başladığı gibi enflasyon, kıtlık, salgın hastalık dönemine girilmesine rağmen yönetimin bunları önlemek için pek fazla bir alternatif yaratamadığı, devlet kaynaklarını sosyal hizmet olarak

yon), seferberlik adı altında Yeniçerileri kullanarak "ecnebi" denen gayri-müslim esnafın yağmalanması, Yeniçerilerin maaşlarının ödenmemesi ile o dönem egemenleri aslında savaşın ve sefasının faturasını halka çıkarmıştır. İşte Lale Devri'nin lalesi olan, bir mevsim yaşamaya mahkum olmuş gerçek laleler o halkın ta kendisidir.

EGEMENLER LALE DEVRİ'NDE, HALK AÇLIK VE YOKSULLUĞUN PENÇESİNDE

İşte egemen sınıf kalemşörlerinin her fırsatta kaleme aldığı ve benzetmekten çekinmedikleri Lale Devri gerçekliği, Patrona Halil İsyanı'nı kötülemelerinin asıl sebebi budur. Bu koşullar altında çıkan Patrona Halil isyanı bir çok Osmanlı bürokratının ve şehzadenin "kelle"sine sebep olmuştur. Bugün Lale Devri'ni övgü konusu olarak işleyenlerin ve işletenlerin de elbette kullandıkları bu benzetme kendi korkularını da ele vermektedir.

Urfa'da "açım, işsizim" deyip kendini yakan gencin, Kocaeli'nde çocuğuna okul elbisesi alamadığı için intihar eden İsmail Devrim'in, ihraç edildiği için aylardır Karanfil Sokak'ta eylem

Kolektiften 'Kopukken' Dahı Örgüt ve Örgütlü Olmak

Devrimci mücadelenin birçok zorluk ve yetersizlikle karşı karşıya kaldığı bir dönemden geçiyoruz. Halkın çelişki ve taleplerini örgütlemeye ve aynı zamanda egemen sınıfların saldırılarını göğüslemeye örgütsel zayıflıklara denk düşen bir problem öne çıkıyor. Söz konusu örgütsel problemin arka planında dünden bugüne devreden çeşitlik ideolojik-politik nedenler sıralanabilir. Fakat örgütsel yetersizlikler, bugün en yakıcı bir biçimde, kitlelere dönük politika üretmede ciddi sınırlılıklara yol açıyor. Faşizmin en ufak hak arama mücadelesine dahi saldırdığı, silahlı mücadele yürüten devrimci ve yurtsever güçlerin azami bir biçimde bu saldırıların hedefi olduğu bugünkü şartlarda, devrimci mücadele, ideolojik karakteri öne çıkan bir irade ve çizgi savaşı biçimine bürünmeye başladı. Bu savaşın bir ayağını ise örgütün korunması, illegal yapısının güçlendirilmesi ve örgüt bünyesinin zorlu şartlara adaptasyonu oluşturuyor.

Devletin faşist saldırılarıyla devrimci mücadeleyi ideolojik ve örgütsel olarak tasfiye etmeye çalıştığı bugünkü koşullarda, ideolojik karakteri öne çıkan devrimci bir irade ve çizgi savaşı kaçınılmaz olduğu kadar gereklidir de. Aksi halde örgütsel sorunun ötesinde, bugün birçok yapının yüz yüze kaldığı gibi, ideolojik bir varlık yokluk sorunuyla karşılaşılacaktır. Ve bu devrimci mücadele ve devrimci örgüt sorununda kimileri için dönemsel bir gerilemenin ötesinde tarihsel bir tasfiyeye de tekabül edebilir. Tersinden devrim mücadelesinin objektif koşullarındaki gelişmeler, artan sınıf çelişkileri, doğru bir kitle siyaseti ve örgütlenme politikasıyla, örgüt sorununun hızla aşılmasına, örgütün kitlelerle buluşmasına olanak tanıyabilecek niteliktedir.

Öyleyse bizler için örgüt ve örgütlenme sorunu kitlelerin örgütlenmesiyle doğrudan ilişkili bir sorundur. Bunun şimdiki ilk ayağını örgütsel yapının toparlanması, komiteler üzerinden çalışmanın oturtulması ve genişletilmesi oluşturuyor. Kolektif örgüt mekanizmasıyla belli bir hiyerarşi ve disiplin doğrultusunda ilişkili faaliyet alanları olduğu gibi bugün bu hiyerarşi ve disiplinin dışında kalan faaliyet alanları da fazlasıyla mevcuttur. Örgüt hiyerarşik ilişkisi ya da komite ilişkisi kopuk ya da sınırlı olan yoldaşlar ya da hareketin taraftarla-

rı üzerinden varlık bulan bu faaliyet alanlarına önemle kafa yormak ve çözüm üretmek gereklidir. Hareketin tabanını oluşturan, geniş bir okur ve taraftar kitlesini temsil eden bu alanlar, işçi sınıfı ve halkın örgütlenmesi, devrimci mücadeleye kazanılmasında da önemli bir yerde durmaktadır.

Bu alanlarda kolektifi örgütlenme sorununa eğilmeden önce onunla doğrudan bağlantılı bir konuya; örgütlü alanlarımızın rolü ve görevine dair birkaç noktaya vurgu yapmak yerinde olacaktır. Kolektifle hiyerarşik ilişkisi kurulu alan ve komitelerimizin rolü ve görevi sadece kendi alanlarını örgütlemek ve oradaki kitlelerin sorunlarıyla ilgilenmek değildir. Özellikle bu süreçte bütün alan ve komitelerimizin önemli bir görevi de kolektifi bütün parçaları ve alanlarıyla örgütlemeye kafa yormak ve bunun koşullarını oluşturmaktır. Bu şu anlama gelmektedir ki en yakınımızdan ya da en acil olan yerden başlayarak örgütlenme çalışmalarımız derinleştirilmeli ve genişletilmelidir. Her bir alan ve komite daha fazla yoldaşın kazanılması ve ileri taşınmasını sağlayarak örgütsüz alanlarımızın örgütlü hale getirilmesinde rol almalı, kendine bu hedefleri tanımlamalıdır. Yaratılacak örgütlü güç ve kadronun kolektifin plan ve yönlendirmesi doğrultusunda farklı görev alanlarına aktarılması, bu temelde eğitilmesi bir ihtiyaçtır. Bu en başta kolektifin verdiği her görevi yerine getirebilecek, mücadeleyi belli bir alan ya da mekanla sınırlamayan devrimci militanlar yetiştirmeyi gerekli kılar.

Diğer yandan kolektifin bugün örgütlü-düzenli ilişki kuramadığı alanlardaki yoldaşların, okur ve taraftarların ise bu örgütlenme planlarına kendi buldukları alanlardan hayat vermeleri gerekir. Kolektifin örgütsel yetersizlikler sonucu karşılayamadığı ya da düzenli hale getiremediği örgütsel ilişkiyi 'bekleme' durumunda kalınmamalıdır. Örgüt, sınıf mücadelesinin büyütülmesi, kitlelerin örgütlenmesi ve devrime taşınması için vardır. Devrimci bir örgütü bu ihtiyaç tanımlar ve gerekli kılar. Sınıf mücadelesi her alanda bir şekilde sürmektedir ve her bir yoldaş, örgütle düzenli bağı olsun ya da olmasın, bu mücadelenin bir şekilde içindedir. Bizi örgüt yapacak olan ve örgütlü kılacak temel öz tam da bu mücadelede oynadığımız rolle şekillenmektedir. Dolayısıyla örgütsel bağı kopuk ya da düzensiz olan yoldaşlarımız açısından 'bekleme' gibi bir tutum söz konusu ola-

maz. Nitekim her bir yoldaşın ideolojimizi ve siyasetimizi bulunduğu alan ve çevreye bir şekilde taşıdığı tartışmasızdır. Bu, devrimci olmanın daha önemlisi Kaypakkaya'nın komünist çizgisinin bir gereğidir. Ancak dar çevreyle sınırlı ideolojik ve siyasi bir propagandayla yetinilmemesi, bulunulan alana dair çalışmalar tanımlanmalı ve sistemli hale getirilmelidir. Kabaca söyleyecek olursak, bunun ilk ayağını okur ve taraftar kitlesinin toparlanması, bu kitlenin birbiriyle ilkeli bir biçimde ilişkisinin kurulması ve örgütü hissedecek şekilde devrimci niteliğinin diri tutulması oluşturabilir. Bu ilk adımdır ve diğer adımlarla beslenmelidir.

Yayınlarımızın temini için uygun kanalların yaratılması, bu yayınların okur ve taraftarlarımıza ulaştırılması, onlarla politik tartışmaların geliştirilmesi bir başka adımdır ve örgütleyici niteliği tartışmasızdır. Bir örgütü ayakta tutan ve onu geliştiren temel öğelerden biri de örgütün ideolojisi ve politikasının en başta kendi tabanını olmak üzere ve onlar aracılığıyla kitlelere taşınmasıdır. Bunun temel araçlarından biri ise kolektifin yayınlarıdır. Kolektifin yayınlarının yanı sıra devrimci-komünist kitapların okunması, okutulması, eğitim ve tartışma toplantılarının örgütlenmesi aynı amacın parçalarıdır. Bugün onlarca alan ve noktada yayınlarımıza ulaşmak isteyen birçok yoldaş ve siyasetimiz dışında insan bulunmaktadır. Ancak onlarla ilişkiye geçmenin, düzenli olarak yayınlarımızı ulaştırmanın koşulları tam anlamıyla yaratılamamaktadır. İşte bu konuda da her bir yoldaşımıza, okur ve taraftarımıza önemli görevler düşmektedir.

Örgütlü ya da 'örgütsüz' her bir yoldaşımız, okur ve taraftarımız bulunduğu alanda; üretim alanında, yaşam alanında, politik-kültürel çevrede halkı bilinçlendirmek ve örgütlemekle yükümlüdür. Bu, devrimciliğin olmazsa olmazıdır. Bu ihtiyaç ve amaçtan kopuk her türlü devrimcilik iddiası, nostaljik bir anı ya da duygusal bir tatminden öteye geçemeyecektir. Dolayısıyla yoldaşlarımızın buldukları alanlardaki çelişki, potansiyel ve olanaklara uygun olarak halka yönelik bir bilinçlendirme ve örgütlenme hedefi koymaları gerekir. Öncelik ve sonralık tanımlamasına göre, en kısa sürede en yüksek verimi sağlayacak şekilde işçi sınıfı, gençlik, kadınlar, yaşam alanları, çevre sorunları vb. her bir çelişki ve potansiyeli örgütlemek hedeflenmelidir. En kötü

durumda işçi sınıfı ve halkla bağların sıcak tutulması, çelişkileri ve taleplerine vakıf olunması önemlidir. Çünkü bu sıcak ve canlı ilişkiler ilerleyen zamanda kitleler içerisinde örgütlenmenin, onların kendiliğinden hareketlerine müdahale edebilmenin de olanakları olacaktır.

Düzenli örgütsel ilişkiden yoksun yoldaş ve alanlarımıza dair bu gibi örnek ve tartışmaları daha da çoğaltabiliriz. Ancak soyut varsayımlardan ziyade özellikle şu vurgulanmalıdır ki örgüt ve örgütlü olmak en başta kafada örgütlü olmayı gerektiren ideolojik bir meseledir. Bu olduğunda örgütsüz kalmak diye bir sorunu değil aksayan ve her iki koldan harcanacak bir çabayla giderilmesi gereken bir eksikliği tartışmış oluruz. Örgüte bağlı komitelerimize düşen görev, faaliyetlerimizin merkezileşemediği alanlarımızın örgütlü kılınmasını sağlamakta daha aktif rol almaktır. Henüz hiyerarşik, düzenli bir örgütsel ilişkiden yoksun alanlardaki yoldaşlarımıza, okur ve taraftarlarımıza düşen görev ise buldukları alanlarda koşulları oranında örgütlülüğü yaratmak ve geliştirmektir. Unutmayalım ki hareketimiz ve birçok yoldaşımız, faşizmin askeri darbelerle ülkeyi yönettiği süreçlerde, illegal mücadelenin çetin koşullarında dahi ayakta kalmayı ve örgütlenmeyi başarmıştır. Aylarca, bazen yıllarca kolektifin merkezi-hiyerarşik yapısından kopuk bir biçimde örgütlenmiş, kitlelerle bağı güçlendirmiş, örgütsel ilişki yeniden kurulduğunda ise bu ilişki ve olanakları kolektife sunmasını bilmiştir.

Kuşkusuz ki hiçbir örgütlenme çalışması merkezi-hiyerarşik örgütlenmemize bağlı çalışmaların yerine konulamaz ve kendi başına amaçlaştırılmaz. Doğru olan ve asıl gelişmeyi sağlayacak olan her bakımdan gerçekten örgütlü olmak, örgütlenmenin nitelikli ilişkiyi kurmaktır. Ancak örgütsel ilişki sorununu önemsizleştirmeden tekrar vurgulamalıyız ki birçok alanımız özgülünde bugün ihtiyacımız olan kolektiften kopukken dahi örgütlü olmayı, örgüt olmayı, örgüt yaratmayı başarabilen yoldaşlardır. Bu noktada birçok yoldaşımız, okur ve taraftarımız önemli bir birikim ve deneyime sahiptir. O halde dört bir koldan kolektifi örgütlemeye koyulmalı, sınıf mücadelesinin ateşine daha yetkin bir biçimde dahil olmalıyız.

4. YILINDA KOBANÊ SERHİLDANI, KİTLELER

Diyalektik tarihsel materyalizmin öğrencileri, halkın ileri doğru atılmış her devrimci eyleminin, her ilerici öğretinin savunucularının ve uygulayıcılarının zulme uğramış olduğunu, ağır baskıya maruz kaldığını ve hiç kuşkusuz kara propagandayla yanlış anlatılmaya çalışıldığını bilirler. Kobanê Serhildanı ve onun amaçları da bu gerici cendereden geçmiştir.

6-8 Ekim 2014'de Türkiye ve T. Kürdistanı'nın bir çok şehrinde başta Kürt halkı olmak üzere, devrimci-demokrat ve ilerici bir çok kesim Kobanê için üç günlük tarihe geçen bir "serhildan" direnişi gerçekleştirdi. Bu büyük serhildan egemen sınıfların vahşi katliamlarıyla karşılandığı gibi daha sonrasında, her türlü aşağılama, zulüm ve kara propaganda faaliyetlerinin argümanı olmuştur. Kobanê Serhildanı deyim yerindeyse bir psikolojik savaşın kuşatması altına alınmış, onun devrimci dinamiği berhava edilmek için her türlü yol ve yöntem denenmiştir.

Kobanê 2014 yaz aylarında bölgede "fırtına gibi esen" IŞİD gericiliğinin büyük kuşatması altına alınmıştır. Aylarca direnen Kobanê Kantonu, Türk devletinin de desteğiyle IŞİD tarafından düşürülmesi gereken bir sembol haline hızla gelmiştir. Zira Türk egemen sınıflarının Suriye'de 2011'den itibaren iki temel yönelimi vardı. **Bi-rincisi;** Suriye rejimi yerine Sünni mezhebe dayalı bir yönetim oluşmasını sağlamak. En kötü olasılıkla Suriye'de Sünni inanç üzerinden siyasallaşan kesimleri devlete ortak edecek bir sonuç çıkarmak üzerine planlar yapılmıştır. Bu bağlamda Ortadoğu'da etki alanını genişletmek ve bölgesel ölçekte bir güç olarak emperyalistlerin vazgeçemeyeceği bir konum alma hesapları yapılmıştır. **İkincisi;** Rojava'da oluşacak kazanımların her yönüyle zayıflatılması. Ya Türk devletinin "himayesine" sokularak politik bir bağımlılık ya da tümüyle yok edilmesi. Rojava politikası bu erekler doğrultusunda şekillendi. Yer yer uzlaşma, barış ve ikna araçları ile kendine bağımlı kılma, yer yer de dolaylı ve dolaysız şid-

det ve savaşla yok etme. Ancak her durumda Kürt politikası tıpkı iç politikada olduğu gibi kölelik, ezilen, bağımlı ulus olma koşullarının bir şekilde devam etmesi şeklinde idi. Elbette bir de dört parçadaki Kürtlerin uluslaşmasının yarattığı farklılığın ortak bir ruh, eylem ve siyasi programa kavuşmamasını sağlamaktı.

Türk devletinin, Suriye ve Rojava politikasındaki bu amaç sürecin başından bu yana söz konusudur. Kürt meselesine yaklaşımı zaten faşist diktatörlüğün kuruluşundan itibaren, inkarcı, asimilasyoncu ve ne pahasına olursa olsun dört parça Kürdistan'ın her hangi bir parçasında bir ulusal kazanımın olmaması yönündedir. Faşizmin Kürt meselesinde bu "varoluşsal" yaklaşımı, barış ya da savaş, "çözüm" politikası ya da katliamcı politik yönelimin hiçbir aşamasında değişmemiştir. Temel yönelimi Kürtlerin kazanım elde etmemesi şeklindedir. Konjonktüre, bölgesel gelişmelere ya da yönetme sorununa paralel olarak bu amacı gerçekleştirmek için her yöntemi, yolu ve taktiği izlemiştir.

KOBANÊ SERHİLDANI: KAÇINILMAZ BİR KALKIŞMA

"Barış süreci"nin ve "uzlaşma süreci"nin, halkımızın deyimiyle en "civcivli" ve hareketli, Demirtaş'ın Nisan 2018'de mahkemede savunmasındaki deyimiyle "hem Kandil'de hem Ankara'da hem İmralı'da, üç ayak üzerinden PKK'nın silahsızlandırılması çözüm sürecinin başarıya ulaşması" döneminde Kobanê Serhildanı patlamıştır. Kürt Ulusal Hareketi, 2013 Newrozunda Abdullah Öcalan'ın bizzat beyanıyla gerilla güçlerini geri çekme kararı almış, devletle çok yönlü ve en üst düzeyde görüşmeler ivme kazanarak ilerlemeye başlamıştır. Bu süreç, aynı zamanda Rojava politikasının da masada olduğu, faşizmin Kürtleri, Suriye politikasına eklemeye çalıştığı, bunun mücadelesini sürdürdüğü bir süreç olarak işlemiştir. Hem içerde hem de dışarda faşizm için bu süreç "havuç-sopa", müzakere-savaş ikiliği içinde şekillenmiştir. Bir yandan müzakereler yapılıp, Kürtler sürekli "vaat"lerle oyalanırken diğer yandan masada elini güçlendirecek her türlü zor ve şiddet, psikolojik savaş yönte-

mi devreye sokulmuştur. Bu eksen de Rojava'da şiddet aracı olarak ise IŞİD başta olmak üzere cihadist gruplar Kürtleri terbiye etmek amacıyla seferber edilmiştir.

Faşist diktatörlüğün bu ikiyüzlü ve hiç kuşkusuz ezen ulus egemenliğinden "taviz vermemeyi" ve temel ilke olarak bunu belirlediği bir yönlendirici ve yönetici tutumu çıkarlarıyla uyumludur. Asıl tartışılması gereken ise faşizmin bu siyasal ve sınıfsal çıkarlarına karşı ezilenler cephesinde ve özellikle Kürt Ulusal Hareketi cephesinde alınan tutumdur.

Kobanê Serhildanı artık Kobanê'nin tam anlamıyla kuşatmaya alındığı, imha edilmeye çalışıldığı, Türk devletinin de bu kuşatma ve imhaya desteğini bir türlü geri çekmediği, politik belirleyenlerin netleştiği koşullarda gerçekleşti. Selahattin Demirtaş'ın Nisan 2018'de mahkemede yaptığı savunmadan anlıyoruz ki uzun bir süre devlet ile Kürt hareketinin çok yönlü bileşenleri, bu konuyu da içeren bir dizi görüşme gerçekleştirmiştir. Bu görüşmeler süresince faşist diktatörlüğün izlediği yöntem, bu kuşatma vesilesiyle masada elini güçlendirmek, Kürtleri kendi istediği siyasal çizgiye angaje etmek, taviz koparmak ve bunun karşılığında da "Çözüm Süreci" boyunca olduğu gibi "bol kepece vaatte bulunmak" olmuştur. Son kertede ise Ahmet Davutoğlu, Demirtaş ile yapılan görüşmede "Aldınız mı bonyunuzun ölçüsünü? Bizsiz ne yapabiliyorsunuz? İşte böyle bize muhtaç olursunuz. Ortadoğu'da bizsiz yaprak kımıldamaz. Kürtler bizsiz hareket ederse, başlarına bu gelir. Hadi bakalım şimdi ne yapıyorsunuz" diyerek, Kürt meselesindeki, Rojava ve Kobanê'deki gerçek tavırlarını ortaya koymuştur. Bu durum komünistler

için şaşırtıcı değildir, ancak Demirtaş için yakın zamanda görüşmelerde verilen vaatler ve yaklaşımla kıyaslanınca "şok" edicidir.

Kobanê için zaten süren dayanışma

eylemleri, 6 Ekim itibariyle güçlü bir kitle hareketine dönüşmüştür. 7 Ekim'de ise süren barışçıl eylemlere karşı faşist diktatörlük ve onun sivil-kontra örgütlenmeleri hareketine geçmiştir. Muş'un Varto ilçesinde Hakan Baksur adlı yurtsever, polis kurşunuyla katledilir. Aynı gün Tayyip Erdoğan, Kobanê için, "ha düştü düşecek" mealinde provakatif konuşmasını yapar. Öfke ve kızgınlıkla dolup taşan Kürt halkı sokağa daha güçlü çıkar ve serhildan hareketi tırmanır. İşte bu saatten sonra tam anlamıyla bir devlet kıyımı ve katliamı yaşanır. Devlet, polisi, jandarması, sivil faşist güçleri ve Hizbullah gibi kontra örgütleriyle kitlelere saldırıya başlar. 40 yurtsever vahşi biçimde katledilirken, saldırlara karşı kendini koruyan halk 11 gerici-faşisti cezalandırır. Tam üç gün süren bu görkemli serhildan, direnişin ve zorun "oyun bozan" yapısını bir kez daha ispat eder.

İN DEVRİMCİ ŞİDDETİNİN TURNUSOL İŞLEVİ

ZOR OYUNU BOZARKEN, FAŞİZMİN ÖRGÜTLEDİĞİ OSMANLI OYUNLARI

Kobanê Serhildanı sonrası ortaya çıkan belli başlı noktalar ise şunlar olmuştur:

Birincisi; Faşist diktatörlüğün Rojava politikası, oyalama ve hileye dayalı “barış” ve “uzlaşma” ile “çözüm” üretme yaklaşımı gerçek kodlarını açığa çıkarmıştır. Rojava’da Cihadistlerle Kürtlerin terbiye edilmeye çalışıldığı, kazanımlarına karşı bir saldırganlık içinde olduğu net bir şekilde anlaşılmıştır. Çözüm ve uzlaşma denen politikanın ise “zaman kazanmak”, “oyalamak” ve masa başı siyasetiyle Kürtlerin devrimci dinamizmini bozmak ve atıl hale getirmek olduğu görülmüştür.

İkincisi; Kobanê kuşatması bu serhildandan sonra yarılmış, henüz topyekûn saldırı koşullarına hazır olmayan faşist diktatörlük Kobanê kuşatmasını sıkılaştırma politikasında geri adım atmıştır. Bu serhildan, Rojava ve Kobanê direnişine güçlü bir destek yaratmış buradaki direnişlere moral-motivasyon katmıştır. Bunun yanında farklı parçalarda uluslaşan Kürtlerin ruh ve eylem birliğini,

ulusal birlik ruhunu pekiştiren bir eylemsel kazanım olarak tarih sayfalarına özel bir şekilde kaydedilmiştir.

Üçüncüsü; Bu serhildan sonrası Kobanê’nin düşme derecesine gelmesine göz yuman, güya IŞİD düşmanı olan ABD emperyalizmi harekete geçmiş ve direnişe hava kuvvetleriyle destek vermeye başlamıştır. Emperyalizmin son kerteye kadar ölü taklidi yapması da son anda Kürt direnişçilerine havadan destek güç sağlaması da kuşkusuz bölgeye yerleşme politikası ve büyük hesaplarının bir parçasıdır. Bu temelde Kürt hareketini bu hesaplarının bir parçası haline getirmek ve “kendisi müdahil olmadan” hiçbir gücün bölgede kendi oyununu kuramayacağına dair bir mesaj içerdiği açıktır. Bu bağlamda Kobanê’ye sunulan ABD desteğinin, haklı olan Kürt ulusunun mücadelesine destek olmadığı açıktır. Bir yandan Kürtleri kendine yedekleme gibi stratejik bir hedef varken, diğer yandan Rojava’ya fiilen yerleşme gibi taktik hesaplar söz konusudur. Ancak dikkat çekilmesi gereken bir yön vardır ki burada, önemlidir. ABD’nin hava kuvvetlerini harekete geçirmesine paralel olarak Türk egemen sınıfları da Kobanê kuşatmasını esnetmiştir. Burada ABD emperyalizmi ile Kürt hareketinin kurduğu taktik ilişkiye konumuzun dışında olduğu için etraflıca değinmeyeceğiz. Ancak bu ilişkinin Kobanê’ye sunulan ABD desteği sonrası derinleştiği, Rakka operasyonu ile riskli bir karakter kazanmaya meyyal hale geldiğini belirterek kapatalım. Bir stratejik bağımlılık ya da iş birliği tespiti yapmak hatalı olacağı gibi, bu ilişkiye göz kapatmak ve tümüyle masumlaştırmakta bir o kadar hatalı olacaktır.

Dördüncüsü; Kobanê Serhildanı özellikle faşist diktatörlüğün daha fazla saldırganlaşması için tüm koşulları oluşturma fırsatı da yaratmış-

tır. Bunun üzerinden HDP güçlü bir psikolojik savaşla tam bir kuşatmaya alınmış, “çözüm süreci”nin sabote olacağı yönlü propaganda dizginsiz bir hal almıştır. Bu yönüyle faşizmin çok değil 9 ay sonra başlatacağı “çöktürme” politikasının hayata geçmesinde, egemenler için güçlü bir basamak olmuştur. Kobanê Serhildanı’na karşı faşizmin aldığı tutum ve daha sonraki süreçte bunun üzerinden yürüttüğü psikolojik savaş ve yaratmaya çalıştığı politik iklim “Perşembeyi haber veren Çarşamba” gibi olmuştur.

Burada üzerinde durulması gereken noktalardan birisi Kobanê Serhildanı’nın, TC ile “çözüm süreci”nin yürütülmesi pahasına nasıl bir “kurban olarak” seçildiği meselesidir. Kobanê Serhildanı süreci içinde Demirtaş’ın ifadelerine bakacak olursak “şiddet ve kalkışmayı durdurmak için”, HDP ile dönemin hükümet yetkilileri birlikte oldukça sıkı bir çalışma yapmıştır. Bunun da yetmediği noktada Abdullah Öcalan’dan “umar” beklenmiş ve nihayet 9 Ekim tarihinde bizzat Selahattin Demirtaş önderliğinde HDP ve HDK eş başkanları, söylenen onca sözde ve yapılan bir dizi belirlemede esas ve özü “eylemlerin sürece zarar verdiği” yönlü bir açıklama yapmıştır.

Bu açıklama sonrası ise faşist diktatörlük bir yandan “çözüm sürecini” ilerletecek daha ciddi adımlar atarken diğer yandan Kobanê Serhildanı üzerinden kirli, mide bulandırıcı bir psikolojik savaş olabildiğince tırmandırmıştır. Egemen sınıflar, “Dolmabahçe Mutabakatı”, yoğunlaştırılmış İmralı görüşmeleri, “barışa ve çözüme bir adım kaldı” dedirtecek ciddi adımlar atarken, HDP’ye her türlü şiddetten uzak durma, halkın devrimci eylemlerini engelleme, meclis içinde her türlü çözümün mümkün olacağı “öğütleri” eşliğinde, çok yönlü ideolojik-politik kuşatmayı sıkılaştırmış ve bunlar olmadığı takdirde “çözüm süreci”nin sonlanacağı tehdidi savrulmuştur. Bu iklimde Selahattin Demirtaş Kobanê eylemlerine çağrı yaparken şiddet eylemlerinin olacağını ön görmediklerini ve bu yüzden sürece özeleştiril yaklaştıklarını kamuoyuna açık beyanlarla yapmıştır.

“ÇÖZÜM SÜRECİ”NİN SELAMETİ İÇİN KOBANÊ SERHİLDANI’NIN KUŞATILMASINA GÖZ YUMMAK

Özellikle barış ve müzakere ile ivmelenen süreç boyunca Kobanê Serhildanı egemenlerin sürekli hedefinde olmuştur. Yasin Börü sembol haline getirilmiş, 40 yurtseverin katledilmesi yok sayılmıştır. Bu saldırılara karşı ise özellikle HDP cephesinde, bu kuşatmanın amaç ve hedefi tam anlaşılmadığı, “çözüm süreci”nin büyüğü ortamında Kobanê Serhildanı güçlü şekilde savunulmadığı ve sahiplenilmediği gibi, devrimci şiddet içermesi de yarı örtülü ya da açık bir şekilde yadsınmıştır. Genelde de “barışçıl” eylem ve duruşun kutsanmasını getiren bir siyaset izlenmiştir. Bu politik iklimi faşist diktatörlük bilinçli ve sistemli bir şekilde yaratırken, Kobanê Serhildanı üzerinden “barışçıl” eylemlerin kutsanmasının Kobanê Serhildanı’nın “devrimci şiddeti içeren” yanının kaçınılmaz olarak yadsınması anlamına geldiği belirtilmelidir.

Kitleler bu süreçte parlamentarizme, anayasalcı çözüme, şiddetin zararlarına dair güçlü bir şekilde ikna edilmeye çalışılmıştır. HDP’nin bu ikna sürecinde kolaylaştırıcı etkisi bugünden daha net görülmektedir. Parlamentarizme yaslanan reformist anlayış, iktidar ve devrim isteminin siyasal özünü ihtiyaç olarak görmemenin, gerçeğe hakim olamamaktan beslenen, pasifizm, barışçılık ile devrim olacağı hurafesinin taşıyıcı öznesi olmuştur. Faşizm gerçekliğine, onun politik amaçlarına hakim olmama durumu özelde Kobanê Serhildanı’nın, faşizmin Kürt meselesinde iç ve dış politikasındaki amaçlarını ortaya seren gerçekliğine sadece gözlerini kapamasını sağlamıştır. Gerici egemen sınıfların tekeline aldığı şiddet olgusu dışında gelişen devrimci şiddete karşı her zaman; tek yanlı, bağımsız, aklını kendi doğruluğuyla bozmuş, halka karşı zalim, aşağılık ve onun suçlu olduğuna inanan bir tanrı gibi davranmasına karşı, açık, net ve berrak bir tutum alınmamıştır.

“İsa’ya zincirli Prometheus, ka-

ranlıkların akbabaların avı kalmaya mahkumdur. Zincirlerinden kurtulmuş Prometheus ise geceyi ve onun dehşetini yok edecektir.” (Emma Goldman)

Kobanê zincirlerinden kurtulma hamlesidir. Kobanê Serhildanı kendi devrimci şiddet eylemine parça parça yabancılaştırılmaya, bunun zararlarına ikna edilmeye çalışılmıştır. Kobanê Serhildanı, akbabalar için bir av olarak görülmüştür. Onun kendine yabancılaştırılma hamlesi ise bir zincir işlevi görmüştür.

Özellikle kısa bir dönem için yaratılan barışçıl iklimin, Kürt ulusal kim-

liğinin kazanımlarına dair gelişmeleri içerip içermediği, faşizmin siyasal ve sınıfsal çıkarlarının özünün ve amaçlarının ne olduğunun görülmediği çok açıktır. Barış ikliminden memnun olan liberal burjuva anlayışlar, ne pahasına olursa olsun bunun sürmesi gerektiğini HDP'ye de sızarak propaganda etmiştir. Bu anlamda, Kürt ulusunun özgür siyasal eylemini köstekleyen faktörlerden birisi de liberal kesimlerden beklenen saygınlığın körleştiren ideolojik etkisidir. Bu durum bugün hala sürmektedir. Ve daha olumsuz olan ise bu körleştirici etkinin ötesine taşmış, bu anlayış adeta bir vampir gibi Kürt hareketinin, de-

mokratik ve devrimci hareketin sırtına binerek onları kendine benzetme de belli bir başarı kazanmıştır.

Kobanê Serhildanı'nın 4. yıl dönümünde şunu net olarak söyleyebiliriz: Faşist diktatörlüğün topyekûn saldırıya geçtiği, Kürt ulusuna dört başı mamur bir savaş başlattığı sürecin en güçlü psikolojik, toplumsal ve siyasal hamlesini Kobanê Serhildanı sonrası yarattığı iklimle başlatmıştır. Bu kalkışma “çözüm süreci”nde faşizm için bir kırılmaya değil, yakalanan fırsatın amaç ve hedefleri doğrultusunda kullanılmasını sağlamıştır. Buna karşı gerçeğe kör olan yaklaşımlar söz konusudur. Hala da bu körlük devam

etmektedir.

Kobanê Serhildanı, ihtişamlı bir devrimci eylemdir. Öfke ve kinle dolmuş kitlelerin, yaratıcı ve cesareti kuşanmış net ve pürüzsüz hamlesidir. Devrimci kitle eylemlerinin, görmek isteyen için gerçeği tüm çıplaklığıyla açığa çıkaracağını, bir turnusol olacağını örneğidir Kobanê Serhildanı. Bugün yaprağın kımıldamadığı, güvensizliğin had safhada olduğu koşullarda, “özlenen böylesi” serhildanlara tek başına övgü dizmek değil, onun gücü ve kudretinden kimin nasıl faydalandığı, nasıl bir politik sonuç yarattığını irdelemek ve tarihsel rolünü tanımlamak aslolanıdır.

Anti-Emperyalizm Mi? Savrulma Siyaseti Mi?

RTE şahsında egemenlerin ABD'ye ilişkin tutumuna “anti-emperyalist” paye biçmek her şeyden önce aymazlık olacaktır. Bu tür yorumlar ancak devletin, Kürtler başta olmak üzere toplumsal muhalefete dönük açtığı savaşta kitleleri devletin arkasına sıralamak isteyen, krizin ekonomik bedelini emekçilerin sırtına yıkmak niyetindeki egemenlerin, karşı devrimcilerin ve sınıf işbirlikçilerinin işine gelir ve esasta bu görüşleri yaymak isteyenler bu çevrelerdir.

Ülke uzunca bir süredir, ABD emperyalizmi ile ona göbekten bağlı konumdaki Türk hakim sınıfları ve devleti arasında yaşanan “gerilim”e odaklanmış durumda. Uzun bir süredir varlığını belli eden ancak 2016'daki darbe girişiminin ardından iyice ayyuka çıkan gerilim, Türkiye'de tutuklu bulunan ABD'li bir rahip gerekçesi ile ABD yönetiminin Türkiye'ye yaptırım uygulaması ile tırmandı. Bu yaptırımlar sembolik nitelikte olsa da Türk ekonomisinin emperyalizme göbekten bağımlı olma niteliğinin etkisiyle ekonomiyi alalak-bullak etmeye yetmiş, dolayısıyla gerilim kitlelerin gündemine daha bir yoğun biçimde girmiştir. Peki bu süreci nasıl okumak gerekmektedir, işin özü nedir?

Şunu hemen belirtelim ki, bugün Türk egemen sınıflarının demagoji niteliğindeki atıp-tutmalarına bakarak, RTE şahsında egemenlerin ABD'ye ilişkin tutumuna “anti-emperyalist” paye biçmek her şeyden önce aymazlık olacaktır. Bu tür yorumlar ancak devletin, Kürtler başta olmak üzere toplumsal muhalefete dönük açtığı savaşta kitleleri devletin arkasına sıralamak isteyen, krizin ekonomik bedelini emekçilerin sırtına yıkmak niyetindeki egemenlerin, karşı devrimcilerin ve sınıf

işbirlikçilerinin işine gelir ve esasta bu görüşleri yaymak isteyenler bu çevrelerdir. Peki neden anti-emperyalist bir paye biçilemez? Zira ilk olarak tutarlı bir anti-emperyalizm için anti-kapitalizm de şarttır aksi halde

Yani sözlerde dahi bir başka emperyalistin uşağı olmaktan öte bir ufuk bulunmamaktadır. Egemenler zaten yüzyıllardır emperyalistlere göbekten bağımlı asalak bir ekonomiyi inşa eder, dolayısıyla kendileri de yapısal

aymazlıkta sınır tanınamak olacaktır.

Peki tüm bunlarla ABD-TR geriliminin bir danışıklı dövüş olduğu sonucunu mu çıkarmalıyız? Hayır bu da süreci fazla basite indirgememize, dolayısı ile de bu gerilime sebebiyet veren sistemin genel krizini görememize yol açar. Yani bu gerilimin bir temeli ve birden çok sebebi vardır. Ve bu ana temelde demiş olduğumuz üzere sistemin içinde bulunduğu kriz halidir. Emperyalistler arası dengeler yeniden şekillenip ve Rus-Çin-AB emperyalistleri yeniden paylaşımı dayatırken, 2. Paylaşım Savaşı'nın ardından kapitalist sistemi restore eden ve aslan payını kendisi alan ABD hegemonyasındaki gerileme, sistemin krizinin en net tezahürü olarak karşımıza çıkmaktadır.

her dönem emperyalistlerle uzlaşma hatası içinde olunur. İkinci olarak her uşak, efendisi ile onu güçsüz gördüğü dönemlerde, pastadan aldığı payı büyütmek adına, aradaki bağımlılık zincirine dokunmadan bir kapışma içine girebilir. Üçüncüsü, Türk egemenlerinin sözde dahi olsa ABD'ye alternatif olarak sunduğu seçenek; Batı emperyalistlerinin kanatları altından çıkıp Rusya-Çin emperyalist bloğunun kanatları altına girmektir.

bağımlılığın gölgesinde şekillenen egemenlerden başka bir şey beklenebilir ki. Hele ki son 15-20 yıldır bu bağımlılığın çapını büyüten, tarımda dahi dışa bağımlılık yaratan, fındığı İtalyan tekeline, tütününü ve şekeri ABD tekellerine vb. peşkeş çekenlerden, “yatırımcı çekme” kisvesi altında emperyalist sermayeye ülke kaynaklarının talanını arttırmaya dönük çağrı üstüne çağrı yapanlardan, bağımlılığı azaltmalarını beklemek,

Haliyle hem genel olarak sistemin yaşadığı kriz ve buna bağlı olarak yayılan kaos ve istikrarsızlık ortamı, hem de dünyada birçok yarı-sömürge ve bağımlı konumdaki ülkenin bağımlılık adresi konumundaki ABD emperyalizminin güç kaybı; politik dengeler yeniden şekillenip ve pazar alanları yeniden paylaşılırken, kimi yarı-sömürge ve bağımlı ülkeleri amiyane tabirle “kendini daha fazla paraya pazarlamak” adına, dönemsel

ve geçici olarak görece daha “bağımsız” politika üretmeye itmektedir. (Bu durum dönemsel ve geçicidir. Zira bu ülkelerin orta ve uzun vadede görece değil, tam bağımsız politika üretebilmek adına gerekli olan bağımsız bir ekonomik alt yapıya sahip değillerdir. Dengeler kurulur kurulmaz bu ülkelerin hakim sınıfla eski veya yeni efendilerinin tam itaatle “emrine amade” hale geleceklerdir) Bu tür ülkeler güçlenen Rus-Çin ve AB emperyalizminin, ABD’nin siyasi ve ekonomik nüfuz alanlarına sızma girişimlerini de ABD’ye karşı şantaj olanağı olarak kullanabilmekte ve haliyle kendine daha fazla alan açma adına da emperyalistler arası kısmi bir denge politikası izlemeye itilmektedir. Haliyle bu durum, uşaklarından tam itaat isteyen ABD’nin ajandalarında kısmi sapmalar meydana getirebiliyor. Bu da ABD ile ona bağımlı olan ülkeler arasında gerilimler yaratıyor. Uşaklarını hizaya sokma adına, görece daha yumuşak önlemler ABD’nin güç kaybı nedeni ile işe yaramayınca da, ABD yaptırımlar gibi daha sert yöntemlere başvurabiliyor, bu da var olan gerilimleri daha da alevlendiriyor. İşte salt TC ile ABD arasında değil, ABD ile ona bağımlı konumdaki ülkeler arasında yaşanan son dönemdeki gerilimlerin sebebinin bu olduğunu söyleyebiliriz. Bu sorunlar elbet her ikili ilişkide öznel görünüm almaktadır. Özellikle “BOP”ta baş uşaklık rolü verilen ve yayılma heveslerine kapılan TC’nin “başarısızlığının” ardından, ABD tarafından bir kenara atılarak sakin beklemesinin istenmesi, ardından ABD’nin Kürtlerle yaklaşması, yayılma hevesi kursağında kalan, ayrıca Kürtlerin kazanımlarından öcü gibi korkan TC’nin Rusya ile yanaşarak kendine olan açma gayretleri ve bu yaklaşmanın S-400 alacak seviyeye gelmesi, bunların ABD’yi kızdırması ve TC’yi hizaya sokmak adına yaptırım gibi sert yöntemlere başvurusu var olan gerilimin görünen yüzüdür.

Peki TC’nin Rus-Çin emperyalist bloğuna yanaşma hamlelerini nasıl okumak lazım, TC Batı emperyalistlerinin kollarından “Avrasya” emperyalistlerinin kollarına atılır mı? Her şeyden önce tüm atıp-tutmalarına karşı TC’nin böyle bir niyetinin olmadığı görünmektedir. Bu güçlere yanaşmasını demiş olduğumuz gibi, bir yandan ABD’ye şantaj, öte yandan sahadaki güç dengesini değişimini dikate alarak kendine alan açma manevrası olarak okumak gerekir. Nihayetinde TC’nin attığı hemen hiçbir adımın doğrudan ABD stratejilerine hayati anlamda bir karşılık içermediği gibi, NATO’daki milyonlarını artırma vakaları gibi daha birçok faktör, TC’nin esas derdi başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın birçok bölgesin-

de yeniden paylaşım yapılırken, bir kenara atılmak istememesi ve bunun için de tekrardan ABD’nin “baş uşaklığı ve tetikçisi” konumuna gelmektir. Zaten TC’nin Batı emperyalizmine göbekten bağlı ekonomik yapısı da, TC’nin istese de onlardan kopmasını ciddi anlamda zorlaştıracaktır. Zira TC’ye akan yabancı sermayenin büyük çoğunluğu bu emperyalistlerden gelmektedir ve çarpık TC ekonomisinin çarklarının bu sermayeler gelmeden dönmeye mecali yoktur. 450 milyar dolardan fazla dış borcun büyük bölümü Batı emperyalistlerinedir ve bunların Türkiye’de binlerce şirketi ve ortaklıkları, üretim üsleri, bankaları vs. vardır. Nihayetinde TC’nin de ekonomik pazar anlamında olsun, kendileri için öneminin farkında olan ABD-AB emperyalistleri de TC’yi Çin-Rus emperyalist bloğuna

kaptırmayı kolay kolay göze alamazlar. Bunun içinde bir yandan sopa gösterip TC’yi hizaya çekmeye çalışan ABD emperyalizmi öte yandan havuçta uzatarak (Suriye ve Afrin’e girmeye izin vermesi, Mıncık Anlaşması vb.) TC’yi kendinden tam uzaklaştırmamak gayretindedir. Özcesi ABD’nin de TC’yi gözden çıkarmadığı, yalnızca güç kullanarak TC’yi kısmen zorda bırakmış daha çok taviz koparmaya çalıştığı anlaşılıyor. Öte yandan son gelişmeler Batı emperyalizmini bir bütün olarak ele almamız gerektiğini gösterik nitelikte. AB ile ABD arasındaki ipler her geçen gün daha fazla gerilirken, bunun TC ile yaşanan krizle de bağlantılı olduğu söylenebilir. Nihayetinde kendisi açısından önemli bir pazar ve “sınır bekçisi” konumundaki TC’nin ekonomik ve sosyal bir krize süklenmesini hiç istemeyen AB ve lokomotif Alman emperyalistleri, krizi fırsata çevirmeye çalışmakta ve bu vesile ile TC’yi daha çok kendine bağlamaya gayret etmektedir. Özellikle de göz ardı edilemeyecek bir ihtimal olarak konuşulan, TC’nin krizinin derinleşmesi halinde Alman emperyalistlerinin tıpkı Yunanistan’a yaptığı gibi TC’ye de “yardım” adı altında borç vererek “kurtarma paketi” hazırlaması, yıllarca ülkede ekonomik ve dolayısı ile kısmen siyasi kararların Alman emperyalizmi tarafından alın-

ması demek olacaktır. Kuşkusuz bu da tıpkı Yunanistan örneğinde gördüğümüz üzere, işbirlikçi burjuvazinin “kurtulması”, emekçi halkın ise daha fazla sömürülmesi demektir.

Elbette TC’nin Batıya şantaj amacı ile yanaştığı Rus ve Çin emperyalistleri de TC’nin ABD emperyalizminden öyle kolay kopmayacağını farkındadırlar. Bundan kaynaklı TC’ye güvenlerinin olmadığı da açıktır. Çin ve Rusya bunu birçok deneyimde yaşamışlardır. Misal TC’nin Çin’den füze alımını ABD’nin isteği ile son

anda durdurması gibi ya da geçtiğimiz sene ABD ile kavgalı gibi görünürken Batı emperyalistlerinin Suriye’ye saldırdığını TC’nin “alkışlayıp” doğrudan işgal çağrısı yapması, Rusya’nın TC’ye güvenmemesi noktasındaki deneyimlerinden birisidir. Ancak

Rus-Çin bloğu, nasıl ki TC, onlarla ABD’ye şantaj yapma ve kendine alan açma niyeti ile faydalanmaya çalışıyorsa, onlar da TC ile Batı emperyalistleri arasındaki çelişkilerden faydalanıp, dönemsel olarak TC’yi kendi bölgesel hedefleri doğrultusunda olabildiğince kendi çizgilerinin yakınına çekmeye çalıştıklarını söyleyebiliriz. Özellikle de Rusya, Suriye’de TC’ye kontrolü asla elden bırakmadan alan açarak, karşılığında birçok ekonomik ve siyasi taviz koparmıştır. Rusya, TC’ye bir taviz vermişse, karşılığında en az 10 taviz koparmıştır. Benzer şekilde Çin’in de yayılcı “ipek yolu” projesi nedeni ile TC’ye önem verdiği biliniyor. Nihayetinde RTE’nin “BRICS” zirvesine davet edilmesi gözardı edilmemelidir. Ancak öte yandan RTE’nin “bizi de BRICS’e alın” naralarının yanıtız kalması Rusya ve Çin’in TC’ye yaklaşımlarını özetler niteliktedir. Bu yaklaşım şöyle özetlenebilir “taktiksel olarak çelişkilerinden faydalan, TC’yi olabildiğince yakınlaştırarak taviz kopar ancak stratejik olarak güvenme.”

Şunu da belirtmek gerekir ki, TC’nin Batı emperyalist blokundan kopup Rus-Çin emperyalist bloğunun kanatları altına girmesi ihtimalini en azından uzun vadede imkansız gören anlayış, esasında gıdasını, emperyalizmi ABD’den ibaret gören anlayış-

lardan alıyor ve dolayısıyla yanlış bir yaklaşımdır. TC’nin kamp değiştirmesi, emperyalizmden koptuğu anlamına gelmez, yalnızca bir bloktan diğer bir bloğa geçtiği anlamına gelir ve bu imkansız bir şey değildir. Evet böyle bir şey çok zorlu, gerçekleşmesi için ciddi politik değişimler gerekir ancak TC’nin daha önce de saf değiştirdiğini (Alman emperyalizminin yerini ABD emperyalizmi almıştır) unutmamalıyız. Devrimle bugünkü hakim sınıflar alaşağı edilmediği sürece imkansız olan TC’nin bir bütün emperyalistlerden kopmasıdır.

Özetle Türk hakim sınıflarının anti-emperyalist ve hatta anti-Amerikancı bir tavır içinde olmadıklarını belirttik. Tek başına anti-Amerikanlılığın bir bütün anti-emperyalizme denk gelmediğini ifade ettik. Ancak şuna da dikkat çekmek gerekiyor, zira bazen bu konularda TDH için kafa karışıklığı yaşanıyor. Şöyle ki doğrudan bir emperyalist işgalin, ilhakin olmadığı koşullarda, devrimimizin önündeki başka engel dolayısı ile baş düşmanımız yerli hakim sınıflar ve onların devlet aygıtlarıdır. Dolayısı ile de doğrudan bir işgalin sözü olmadığı koşullarda, anti-faşizmi ve anti-kapitalizmi içermeyen bir anti-emperyalist veya anti-Amerikancı tavır, yani yerli hakim sınıflar böyle bir tavır içine girse dahi, komünistler bu tavır asla desteklemez. Zira tek başına anti-emperyalizm, anti-kapitalizm ve anti-faşist duruşu içermediğinden, böylesi bir destek, yerli hakim sınıfların güçlenmesine, kitleleri aldatıp peşine takmasına hizmet edecek, yani faşizmi ve milliyetçiliği güçlendirecektir. Bu nesnel olarak sınıf karşıtlarımıza hizmet etmek olacaktır. Elbette yerli hakim sınıfların bu politikaları efendilerinden bağımsız değildir, onların desteği ve hatta çoğu zaman yönlendirmesi sonucudur. Ancak emperyalistler doğrudan işgal etmemişse, onların da ülkedeki ana dayanağı, yerli işbirlikçi hakim sınıflardır. İşbirlikçi yerli hakim sınıflara karşı mücadelemiz, emperyalizme karşı mücadeleyi de içerecek, yerli hakim sınıflara vurduğumuz her darbe, onların ülkedeki ana dayanaklarını da zayıflatacağından, her darbe emperyalizme vurulmuş bir darbe olacaktır. Ancak anti-kapitalizm ve anti-faşizmle birleştirilmemiş bir anti-emperyalist mücadele, emperyalizmle uzlaşma potansiyelini sürekli bağrında taşıyacaktır. Tarih bize bu tür uzlaşmaların örneğini defalarca kez göstermiştir. Ülkeyi emperyalist sistemden bir bütün koparmak ve bağımsız bir gelişme çizgisine çekmek yalnızca bu sistemi paramparça edecek olan Demokratik Halk Devrimi mücadelemizin başarıya ulaşması ile mümkün olacaktır.

“Türk” Medyasının Kadim Halk Düşmanlığı!

Onlar ümidin düşmanıdır sevgilim

akar suyun

meyve çağında ağacın

serpilip gelişen hayatın düşmanı

Bursa’da havlucu Receb’e

Karabük fabrikasında tesviyeci Hasan’a düşman

fakir köylü Hatçe kadına

ırgat Süleyman’a düşman

sana düşman, bana düşman, düşünen insana düşman

vatan ki bu insanların evidir, sevgilim onlar vatana düşman..

çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına

çürüyen diş, dökülen et

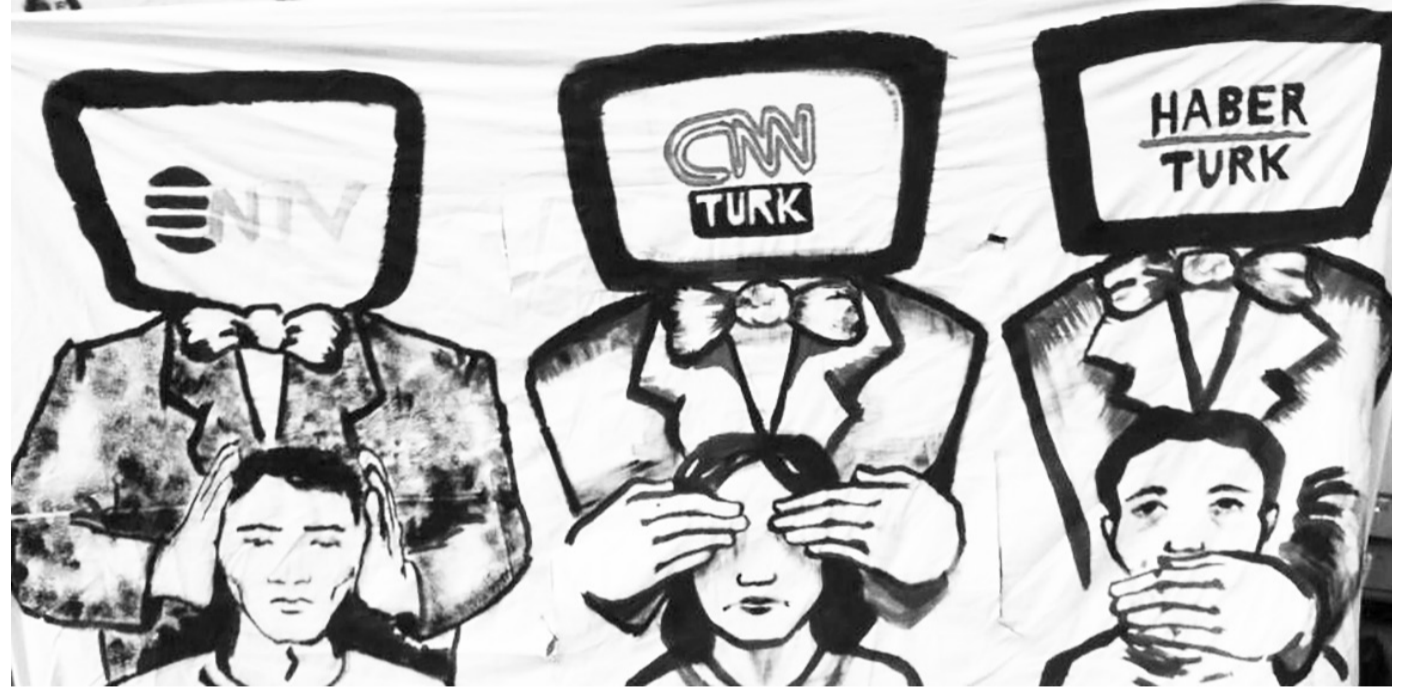
bir daha geri dönmemek üzere yıkılıp gidecekler

ve elbette ki sevgilim elbet

dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya

dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle işçi tulumuyla bu güzelim memlekette hürriyet!

Nazım Hikmet

D illerinden özgürlük, eşitlik ve demokrasi kavramlarını düşürmeyen, yalnızca sahiplerinin çıkarlarını gözeten, Lenin yoldaşın söylemiyle kuzu postuna bürünmüş, özgürlüklerin, emeğin düşmanı, yalancı ve iki yüzlü, beynsiz ve kör yandaş yazarlar kendilerine sunulan tüm araç ve olanakları kullanarak her tür yalan ve iftiralarla emeğe ve emekçilere düşmanlıklarına devam ediyorlar.

Onların bu pervasızlıklarının en önemli nedenlerinden biri, sınıf gerçeklerinden ve bilincinden uzak, devletin varlığını kendi varlığıyla eşitleyen, devlete iktidara yönelik eylemleri olumsuzlayan ezilen yığınların suskunluğudur.

Sistem bu suskunluğu tüm ilişkileri, sahip oldukları tüm ideolojik araçlarla çıkarlarına göre şekillendirerek, çıkarlarını ve değerlerini suskunların tamamının çıkar ve değerleriymiş gibi sunarak özcesi sınıf çelişkilerini gizleyerek sağlamaktadırlar.

İktidarı elinde bulunduran egemenlerin egemenliklerini kalıcılaştırmak, sınıfına ait felsefelerini, kültürlerini yaymak, zenginliklerini ve konumlarını güçlendirmek, sürdürmek, ekonomik, toplumsal ve siyasal ayrıcalıklarını, çıkarlarını korumak, gündemlerini halka inandırmak için en etkili ideolojik araçlardan birini; yazılı ve sözlü medyayı kullanır, kullanmaktadır.

Sistemin ekonomik, politik ve kültürel düzeylerde kendisini yeniden üretebilmesi için medyaya biçtiği rollerden bir diğeri de Hitler’in medyaya biçtiği rolle birebir aynıdır “düşünme faaliyetini engelleyen görsel-işitsel dil, eleştirel düşünüş ve sorguyu engelleyen ‘baş aşağı’ edilmiş gerçeklerin halka inandırılması.”

Yeri gelmişken burada bir kez daha devlet ve sermaye gerçeğini, bu gerçeğin öncesini unutarak ya da yok sayarak yaşanan tüm olumsuzlukları mevcut iktidar ile açıklayan çevrelere bugün ‘hükümet’ eden, ‘iktidarda’ olan kim, hangi parti olursa olsun anımsatmak isteriz; “Devletin egemenlik biçimleri değişebilir: sermaye iktidarını, sahip olduğu bir biçimde şu yolda, bir başka biçimde bu yolda ortaya koyar ama esas olarak... İktidar sermayenin ellerindedir.” (Lenin) Partiler ve isimler değişse de genel anlamıyla ideolojik yaklaşım ve egemen düzen her koşulda aynı kalmaktadır. Aynı şey ülkemizde özellikle AKP’nin direksiyonda olduğu süreç boyunca çokça tanık olduğumuz medya sektöründeki mülkiyet değişimi içinde geçerlidir. Burada da değişen isimler olsa da medya sahipleri ile sermayenin çıkarları her biçimde uyumlu bir şekilde devam etmekte, nitelik ve misyonda hiçbir değişim olmamakta, medya her zaman devletin iktidarının (çıkarlarının) yanında yer

almaktadırlar. Bu ilişki sadece bugüne özgü de değildir.

Yıllar öncesine ait olmasına rağmen oldukça bildik ve hiçbir şekilde yadırgamayacağımız birkaç örnek vermek gerekirse: “Bu gazete (Türkçe yayınlanan ilk gazete Takvim-i Vekayi) kutsal şeriata ve devlet düzenine dokunmama şartıyla, benim iktidarıma çok yardımcı olacaktır.” (II. Mahmud)

“Cumhuriyet rejiminin gazetecilerin her türlü desteğini istemeye hakkı olduğunu hatırlatır” (Cumhuriyet’in ilanından sonra İstiklal Mahkemesi’nde görülmüş Gazeteciler Davasından)

“Tüm Türkiye tek vücut olup, Gazinin adaylarına oy veriyor”, “Gazimizin partisine oy verdik” (1927 Vakit ve Cumhuriyet) manşetleri ile bugünün farklı gazetelerinin ortak manşetlerle çıkmaları.

Devamla; 1937’de Dersim Katliamı devam ederken dönemin İçişleri Bakanı Şükrü Kaya’nın gazetelere gönderdiği beş maddelik genelge ile haberlerin nasıl yapılması gerektiğini tarif etmesi, Şeyh Said Ayaklanması, Roboski Katliamı, Gezi İsyanı’nın ilk günlerde gazetelerde yer bulmaması gibi farklı tarihlerde yaşanan siyasal, toplumsal olaylara yaklaşım benzerliği.

Devlet en önemli meseleler gündeme geldiğinde ilk işlerinden birisi

olarak medya patronları ve genel yayın yönetmenleriyle uzun saatler boyunca “resmi” toplantılar yapar. Devletin politikasının kamuoyuna benimsetilmesinde medyanın rolü üzerinde ekranlarda hamaset nutukları atılır. En nihayetinde çok önemli politik sorunlarda “çatlak sese” müsaade edilmeyeceği bu şekilde kamuoyuna ilan edilir. Medya da görevini en layıkıyla yerine getirir kuşkusuz.

Medyanın sermaye ve iktidar çevreleriyle ilişkisinin ve gazeteciliğin ülkemizde ki anlamını gösteren son bir örnekle bu paragrafı sonlandıralım: 1920-1957 yılları arasında çoğunluğu gazete sahipleri ve yazarların oluşturduğu 75 gazeteci, son seçimlerde de 14’ü AKP saflarında toplam 24 “gazeteci” milletvekili seçilmesi.

Böylesi bir medya gerçeğinin taraf-sız/yansız ya da nesnel habercilik yapan bir kurum olarak nitelendirilmesi bilimsel olarak nasıl mümkün değilse, içinde bulunduğu toplumsal ilişkilerin dışında ve onlardan bağımsız “soyut”, “evrensel” doğrular atfedilmesi ya da beklenilmesi de aynı şekilde mümkün değildir. 3.Havaalanı işçileri özgülünde işçilerin haklı, ekonomik-insani taleplerine alçakça saldırmaları, tahammülsüzlükleri bu boyutuyla biz cephesinde de anlaşılırdır, beklenendir.

Bir başka şeyse, her birinin “kendilerine has makamlarda anır”dığı “Erdoğan istesin 12 yıllık yuvamı yıkarım” sözüyle kariyer yapmış eski Fettullahçı şimdinin Erdoğan-

cısı Mehtap Yılmaz, “kişi kendinden bilir işi” atasözünün anımsatırcasına yaşamını emeğini satarak kazanan işçilerin kendisi gibi parayla satın alınarak eylem yaptığını düşünen Hıncal Uluç, “sudan sebeplerle ayaklandılar” diyen

kamuoyunda “alo Fatih” olarakta tanınan Fatih Altaylı, “Bu Kürtler iki de b i r med-ya diyorlar, h a t t a Medya Savunma Birlikleri’nden söz ediyorlar ama gazetecilikten hiç anlamıyorlar”

diyen burjuvazinin bilgi, birikim deryası Engin Ardıç, MİT’ten devşirme Cem Küçük, Kabataş yalancısı Elif Çakır gibi adlarını saymakla bitiremeyeceğimiz benzer yüzlerce “ol kapının itleri” özel gündemimizin esası hiçbir zaman olamaz.

“Bazıları, bazı şeylerin bazı yerlerde yayınlanmasını istemez. İşte o şeylere haber diyoruz.” (J.Keane Siyaset Bilimi Profesörü)

“Beyefendi rahatsız olmasın gazeteciliği” yapanlar doğaldır ki işçi

ölümlerine değil, işçi eylemlerine karşı tavırlar alır; tam da bu yüzden bunlar ne havaalanının yapımına başladığından bu yana 3,5 yılda yaşanan iş cinayetleri sonucu hayatını kaybeden 37 işçiyi, ne Dünya Basın

Özgürlüğü Endeksi’ne göre 2017 yılında

Türkiye’nin bir önceki yıla göre iki basamak

d a h a gerileyerek 180 ülke arasında 157. oluşunu,

ne geçen 15 yılda on bine yakın gazetecinin işinden edilip

500’ün üzerinde gazeteci-

nin tutuklanmasını, ne OHAL sürecinde kapatılan 158 medya kuruluşu ile 209 gazetecinin tutuklanmasını gündemlerine alamaz, taşıyamazlar.

Bunlar, 19 Aralık 2000’de olduğu gibi “hayata dönüş” operasyonları sırasında “sahte oruç, kanlı iftar” başlığını atarak yaşanan katliamı kutsayan ya da dönemin Sabah gazetesinde Tayfun Hopalı imzasıyla “Kurtarılmış bölge Küçükarmutlu” başlığıyla haber yaparak mahalleye düzenlenen ve 4 devrimcinin ölümlüyle sonuçlanan polis operasyonu-

na psikolojik zemin hazırlayan, yaşanan katliamların suç ortaklarıdır. Bunlar MİT Kontrespiyonaj Dairesi, Emniyet Siber Suçlarla Mücadele Dairesi ve Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumları ile koordineli çalışan MİT’in ve polislin ‘operasyon medyası’nın çalışanlarıdır.

Sınıf mücadelesi keskin, burjuvazinin açmazları, zayıflıkları derin, korkuları büyüktür.

Sermaye ile emek arasındaki çatışmalar bugün sadece sistemi rahatsız eden sınırlı çatışmalardan ibarettir. Sermayenin ağır ideolojik, ekonomik ve siyasi saldırısı altında sınıfin esas güçsüzlüğü Mao yoldaşın söylemiyle güçsüz oluşundan değil, örgütsüz oluşundandır.

Bugün var olan “Dağınıklığına, örgütsüzlüğüne rağmen tüm ülkelerin burjuvazinin yalanlarının ve iftiralarını onların açık-gizli uşaklarını yenebilecek tek güç işçi sınıfıdır.” (V. İ. Lenin)

Sınıf mücadeleleri tarihi bizlere sınıfın gerçek sınıf düşmanlarını tanıması ve ona karşı kitlesel mücadeleyi öğrenmesinin, sermayeye karşı yürüttüğü ekonomik talepli mücadelelerinin giderek genel bir sınıf hareketi düzeyine yükseldiğini de göstermiştir.

Son sözümüzü söyleyelim; “Yarın başka olacak ve biz bunun için hazırlanmalıyız.” F. Engels.

Devrimcileşme İhtiyacı Olarak Eğitim

“İdeolojik eğitim yapılmadığı sürece parti siyasal görevlerinin hiçbirini yerine getiremez.”

Mao Zedung

Sınıf savaşımı güçlü bir devrimci örgüt tarafından yönetildiği sürece devrimci hızını artırıp kitleleri, devrimci savaşımı ve partiyi örgütleyebilir. Bunun için profesyonel olarak eğitilmiş çok sayıda kadroya ve militanlara ihtiyaç vardır. Bunun için ise bilimsel ve süregelen bir devrimci eğitim politikasına keza bu politikanın devrimin çok yönlü sorunlarına, ihtiyaçlarına ve görevlerine yanıt olacak tarzda pratiğe geçirilmesine ihtiyaç vardır. Bu görevler ileri bir bilinç büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla yerine getirilmediğinde devrimci görevler gerçek anlamda yerine getirilemez sağlam ve güçlü örgütlülüğe dönüştürülemez.

Devrimci eğitim, proleter dünya görüşü doğrultusunda kadro ve militanların bilinç ve psikolojik dünyalarına yönelik yapılan sistematik ve düzenli etkidir. Devrimci eğitimin temel amacı kadro ve militanlara sağlam bir proleter dünya görüşü, devrimci davranış, tutum ve tavırlar bütünlüğü kazandırmaktır. Devrimin dikkat ve ciddiyet isteyen zorlu görevleri, ancak sağlam bir devrimci dünya görüşüne ve sağlam devrimci bilgilere sahip olunarak yerine getirilebilir. Yaslanılacak dayanılacak ve o elde edilmeden asla yürütmeyecek olan sağlam bir proleter devrimci dünya görüşü sürekli ve düzenli bir şekilde militanlara verilmese, proleter devrimcileşme görevi asla yerine getirilemez. Ancak bu amaçlı eğitimlerle devrimci çalışma ve pratikler yürütülür bunun sayesinde kadro ve militanlar sağa sola sapmadan, kırılıp gerilemeden, el yordamıyla yürümeden kurtarılır. Devrimci eğitim sayesinde çalışma ve faaliyet alanları devrimcileştirilir. Ezilen sömürülen kitlelerin özlemini çekerek aradığı özü sözü bir olan iddiaları uğruna yaşayan ve savaşan sürecin ve anın ihtiyaçlarına yanıt olacak devrimci çalışmaları örgütleyecek örnek devrimciler haline gelinebilir.

Devrimci eğitim, devrimci bilinç, ister devrimci savaşın zorlu görevlerini yerine getirmek için olsun, ister işçileri -köylüleri- gençleri- kadınları örgütleme görevlerini yerine getirme için olsun, isterse de sürecin ve anın herhangi bir devrimci bir çalışmasını yürütmek ve örgütlemek için olsun, vazgeçilmez ve ertelenemez düzeyde yaşamsal bir ihtiyaçtır. En ileri olarak değerlendirilen kadro ve militanların bile devrimci eğitime devrimci bilgiye ihtiyaçları olduğu düşünülürse orta ve geri düzeyde değerlendirilen çok sayıda militanın devrimci eğitime ihtiyaçları daha fazla vardır. Farklı düzeydeki militanların farklı nitelikte ve seviyede eğitime, sağlam bilgilere olan ihtiyaçları dikkate alındığında en ileri olanların da yeni gelişmeleri araştırıp incelemeye, devrimci bilgilerini sürekli bir şekilde yeniden-yeniden tazelemeye, artırarak derinleştirmeye ihtiyaçları vardır. Hareket halinde olan madde sonsuz ve sınırsız gelişim halindedir. Her devrimci hareket kendi içinde yeni yeni devrimci algıları, beraberinde yaratıyorsa sınıf savaşımının her hareketi ve devrimini kendi içinde algılanması kavranması gereken yeni yeni bilgilerin ortaya çıkmasını yaratır. Ve bu çok yönlü ve çeşitli algıların kavranma görevi ve bu kavrayışa uygun nesnel gerçeği değiştirme görevi ve durumu ortaya çıkar.

İnsanlar içinde yaşadıkları ve buldukları toplumsal ilişkilerin toplamıdır. İnsanların düşünsel ve manevi dünyasını şekillendiren, biçimlendiren içinde yaşadıkları toplumsal ilişkilerin bütünüdür. Eğitilmek istene sadece sağlam bir dünya görüşü ve bilgiler verilerek gerçek anlamda devrimci bir kimlik-kişilik kazandırılacağı düşünülemez. Devrimci eğitim alan militan, çalışma yürüttüğü alanı, yaşadığı ortamı bilinçli-iradi ve örgütlü olarak devrimcileştirmeye, değiştirmeye partinin hedef ve amaçlarına göre örgütlemeye çalışmadığı sürece kendi değişim ve dönüşümünü güçlendirip, kalıcı hale getirip etmeyen devrimci eğitim gerçek anlamda bir rol oynayamaz. Militanın gerçek anlamda devrimcileşmesi bir yandan sağlam bir dünya görüşüne, devrimci bilgiye sahip olmasıdır, diğer yandan ise bulunduğu ortamı, çalışma yürüttüğü alanı devrimcileş-

tirme mücadelesini bilinçle iradeyle birlikte örgütlü bir tarzda beraber yürütmesidir.

Devrimci pratiğin çok zaman hedefsiz-amaçsız bir tarzda günü birlik anlık ihtiyaçların karşılanması temelinde yürütüldüğü yönlü eleştiriler yürütülür. Ya da devrimcilerin yeterli ve istenilen düzeyde devrim davasını temsil edemediğine yönelik sıkça eleştiriler, uyarılarla karşılaşılır. Bütün bunların önemli yerinde devrimci politikanın sürecin anın ihtiyaçlarına yanıt olacak tarzda somutlanmaması ise diğer önemli bir yerinde ise belirlenen devrimci politikayı yaşama geçirecek olan sağlam, bilinçli, eğitilmiş yeterli kadro ve militanların olmamasıdır. Yarı bilinçli-yarı eğitilmiş, elinde ki bilgi kırıntılarıyla partiyi temsiliyet düzeyi zayıf ve geri olan militanların yürüteceği faaliyetin kendisi dar pratikçi faaliyet olarak eleştirilmekten kurtulamaz. Bugün devrimin emek dolu onurlu davasını kitlelere taşıyacak olan militanların zayıflığından yetersizliğinden yakınılır. Devrimin soylu davasının, partinin devrimci programının kitleler içinde yeterli ve gerekli düzeyde temsil edilemediğinden yakınılır. Bunun en önemli ve tayin edici yerinde sağlam inançlı ve yürekli militanların eksikliği ve yetersizliğidir. Bu kadar yaşamsal olan bir ihtiyacın olduğu yerde devrimci eğitime, bilgiye gerekli ve yeterli önem verilmemeslik edilebilir mi? Bu soruna gerekli ve yeterli önem verilmeyebilir mi? Bu konuda düşülen kendiliğindencilige “fırsat çıkarsa-zaman olursa-kısmetse” tarzında bilinçsizce hareket edilebilir mi?

Devrimci eğitim bir hedef ve amaç doğrultusunda devrimin ve partinin devrimci görevlerini yerine getirecek düzeyde örgütlenmesi gerekir. Bu görevin kendiliğinden ve düzensiz, hedef ve amaçsız, plansız ve programsız bir tarzda yetersiz ve donanımsız zayıf eğitimciler tarafından da verilmesi beklenemez. Eğiticide aranması gereken mevcuttan daha ileri düzeyde ihtiyaca yanıt olacak nitelik ve özellik aranacağı gibi dürüstlüğü, kararlılığıyla örnek kişiliğiyle devrimci duruşuyla çevresinde saygınlık kazanmış özelliklere sahip olması gerekir. Kendini beğenmiş, kibirli, ben bilirimci, yoldaşlarını kü-

çümseyen özellikte birinin vereceği “eğitim” ancak eğiticinin özelliklerine uygun olan tipler yetişmesine yarar. Eğitici eğitilenlerin saygınlığını kazanmış ya da kazanacak olan güvenilir nitelikte kişiler tarafından verilirse amacına hizmet eder. Bu asla ihmal edilmeyecek, devrimci önemine gölge düşürülemeyecek düzeyde dikkat edilmesi gereken bir konu olarak anlaşılmalıdır. Eğitici mutlaka verdiği eğitimin içeriğine sahip niteliklere ve güvenilir özelliklere sahip olmalıdır. Özü ile sözü bir olmalıdır.

Devrimci eğitimin tamamlanması ve gerçek amacına ulaşması için diğer bir önemli konu ise devrimci savaştır. Yani sınıf savaşımıdır. Devrimci savaşın yürütüldüğü alan, kadro ve militanların eğitilmesine, devrimcileşip dönüşmesine, ideolojinin daha derinden özümlemesine yarayan gerçek bir okuldur. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir sahra üniversitesidir. En ileri eğitim akademisidir. Bu alandaki derslerin konusu ve içeriği militan ve kadroların özde değişimine ve pratiğin devrimcileşmesine yarar. Sınıflı topluma ait bütün leke ve pisliklerin, etki ve izlerin temizlenmesine yarar. İdeolojik değişimin ve dönüşümün gerçek anlamda tamamlanması savaş alanında olur.

Devrimci eğitimin diğer başka bir konusu ise ideolojik mücadelenin yürütüldüğü alana ilişkindir. Eleştiri-özeleştiri, devrimci eğitimin yürütüldüğü en etkili alanlardan biridir. Küçük burjuva ideolojisine ve ona ait her türden düşünce davranış ve pratiklerin en ayrıntısına kadar sorgulanarak açığa çıkarıldığı deşifre edilip, alt edilmeye çalışıldığı zemin yaratıldığı oranda gerçek anlamda ideolojik mücadelenin yürütüldüğü zemin yaratılmış olunur.

Temel bir MLM eğitimi alınmadan güvenilir sağlam bir inceleme-araştırma yapılamaz, sağlam güvenilir devrimci bilgi edinilemez. Ve sağlam devrimci bilgiye sahip olunmadan bilgi kırıntılarıyla etkili ve örgütleme gücü gelişkin bir devrimci pratik yürütülemez. Devrimcilik ciddiyet isteyen bir iddia ve güçlü bir sorumluluk işiyse öyleyse görev ve MLM biliminin temel eğitimin alma adımıyla başlanmalıdır.

Krizin Faturası Halka, Sefası "Uçan Saray"la Haramilere!

Türkiye ekonomisi, son yılların en derin ekonomik krizi ile boğuşmaktadır. Krizin atlması bir yana, giderek daha büyüyecek, etkileri her alana yansımaktadır. Türkiye'nin son dönemlerde yetiştirdiği "deha"lardan Hazine ve Maliye bakanı Berat Albayrak'ın sunduğu 3 yıllık orta vadeli Yeni Ekonomi Programı'nda (YEP) durumun ve hametini görmek mümkün.

Ancak Cumhurbaşkanı'ndan damada, Adalet Bakanı'ndan Dışişleri Bakanı'na, müsteşarlardan havuz medyası ve "yalaka" kalemlere kadar, tüm egemenler ve hizmetkarları, hep bir ağızdan "kriz reel değil manüplasyon", "dış güçlerin operasyonu", "psikolojik", "bizi önceden olduğu gibi teğet geçer", vb. demecilerini peş peşe sıraladı. Yetmedi, her şeyde olduğu gibi, yine yaratılıp beslenen "milli hassasiyetlere" oynanarak, "bu milli bir davamız ve milletçe bu saldırıları boşa çıkarıp atlatacağız. Ekonomimiz güçlü ve bizi sarsmaz" kabilinden milliyetçi histelerle yine kitleler uyutulup yönlendirilmeye çalışılıyor.

Döviz kurunun yükselişi durdurulamamakta, dış borç yükü artmakta, bankacılık sektörü alarm vermekte. Sanayi üretimi, dışa bağımlılığın gereği olarak düşüyor, fabrikalar kapanıyor, toplu işçi kıyımları gerçekleşiyor. İflaslar, konkordatolar peşi sıra yaygınlaşıyor, maliyet artışları nedeniyle ticaret, tarım, inşaat vb. iş kolları durma noktasına geliyor ve tepeden tırnağa her şeye zamlar yağıyor.

Emekçi halk büyük bir korku ve tedirginlik içerisinde, işsizliğin, yoksulluğun ve açlığın pençesinde.

Egemen sınıflar, bir yandan krizin faturasını emekçilere yıkarken, öte yandan krizi fırsata çevirecek politikalar uygulayarak burjuvaziye, özellikle de temsil ettiği kliği ihya edecek adımlar atmaktalar.

"Kriz yok" diyen egemenler ve AKP hükümeti, yeni ekonomi programı ile 2019 yılında sıkı bir tasarruf programı uygulayarak, 60 milyar lira tasarruf edeceklerini, 19 milyar lira gelir artışı sağlayacaklarını açıkladılar. "Tasarruf" ve "gelir arttırımı"nın ne olduğunu, biz açıklanan programdan çok iyi anlıyoruz. Yaygın işten atmalar, enflasyonun altında eriyen ücretler, hak

gaspları, tüketim ürünlerine yapılan/yapılacak fahiş zamlar, yeni vergiler, halkın değerleri olan kamu malları ve değerlerinin yandaş çevrelere ve emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, işsizlik, yoksulluk, eğitim-sağlık ve diğer kamu hizmetlerinin durması ya da bunlara zam getirilmesi....

2019 yılında, YEP'in uygulaması ile yaklaşık 1 milyon emekçinin daha işinden edileceği öngörülmektedir. Bunun verilerini her gün yüzlerce emekçinin işten atılmasıyla pratikte yaşamaktayız.

Ama yanı sıra, emperyalist tekeller ile egemen sınıflara ve yandaşlarına sunulan teşvik, vergi muafiyet, özel sektör ve bankaların aşırı dış borç yükünün devlet garantisi adı altında yüklenilmesi ve bu yükün yine emekçilere ödettirilmesini yaşıyoruz.

Tüm bu sıraladıklarımızı gündelik yaşamda Türkiye emekçi halkı yaşamaktadır.

Hiç kimse "kriz yok" masallarına inanmamaktadır. "Kriz yoktur" a cevap, Urfa'da üzerine benzin dökerek "işsizim, açım" diyerek kendini yakan gençtir.

BEŞTEPE SARAYINDAN, UÇAN SARAYA, ZEVK-İ SEFA

Halka "milli bir dava/savaş" manüplasyonu ile sefaleti dayatıp, fedakarlık talep eden egemenler, tıpkı Osmanlı hanedanlığında olduğu gibi, büyük bir saltanat ve lüksü yaşamaktadırlar. Üstelik halkın gözünün içine baka baka, büyük bir pişkinlik ile

halk düşmanlığı karakterlerini açığa vuruyorlar.

Katar'dan alınan 400 milyon dolar değerindeki lüks uçak, günlerdir gündemi meşgul etmekte. Burjuva medyada yoğun gündem olan ve tartışılan nokta, bunun hibe mi yoksa satın alınma mı olduğu yönündür. Bu son

yıkım-sefalet, tasarruf paketleri dayatırken, kendilerinin lüks ve şatafat içinde yaşamaları, sınıfsal özelliklerinin dışı vurumudur. Ki "Padişah atın iyisine biner" diyecek kadar yüz-süzleşen, pervasızlaşan bir yaklaşım söz konusudur. "İhtişam ve gücün" bir göstergesi olarak sunulan bu "sefahat" hali ile aynı günlerde Meksika Devlet Başkanı'nın 287 Milyon dolarlık uçağı "tasarruf" gerekçesiyle satması karşısında "doğal" bir kıyaslamaya dönüşmektedir. Ancak bir gerici egemen sınıf temsilcisinin halkın gözünü boyamak için uçağı satması, Erdoğan'ın ise 400 milyon dolarlık uçak satın alması bir yönetme biçimine işaret etmektedir. Türk egemen sınıfları halk yığınlarını faşist diktatörlüğün her türlü aracının yanında, güç ve kudreti simgeleyen argümanlarla yönetmeyi bir siyasal kültür olarak kullanmaktan geri durmamaktadır. Bu derinlikli bir toplumsal ve siyasal sorundur. Aynı zamanda daha etkili ve güçlü bir demokratik mücadele ihtiyacına işaret etmektedir.

HARAMİLERİN SARAYLARI BAŞLARINA YIKILACAK!

Vahşet düzeyindeki saldırı ve katliamlarla, tutuklama, işkence, katletme, vb. politikalarıyla halkı, ilerici, devrimci, demokratik kesimleri sindirmek istiyorlar. Korku iklimini alabildiğince yoğunlaştırarak, hak arayışları, itirazlara tahammülsüzce bastırıyor, gelecek kalkışmaların önünü almaya çalışıyorlar.

Ne kadar baskı uygulanırsa uygulan-sın, öfke, tepki ve değişim isteminin önünü alamayacaklardır. Saldırılarıdaki pervasızlık bundan dolayıdır.

Elbette ezilenler, egemenlerin ektiği öfkeyi kuşanarak, devrimci-komünist öncülerıyla birleşerek, haramilerin saltanatını alt edeceklerdir. Yeter ki bu bilinçle işçi sınıfı ve emekçilerle daha ısrarlı ve kararlıca buluşarak, onlara bu bilinci taşıyalım.

İşçi sınıfının güncel direnişleri, krizin boyutunun ve etkilerinin daha da açıktan yaşanmasıyla bu rüzgar daha sert ve güçlü esecektir. Buna hazırlıklı olmak, izleyici değil, öznesi olarak mücadelenin aktif özneleri olarak sürece müdahale etmek ve yön vermek de bizim görevimizdir.

Erdoğan "biz ilgilendik, Katar emiri hediye etti" derken, Kılıçdaroğlu ve Bahçeli ise, "Türk devletini küçük düşüremezsiniz, alınacaksa biz fedakarlık yaparız, veririz parasını alırız" demekteler. Havuz medyası ya da burjuva-liberal medyada dahi tartışma ve atışmalar satın mı alındı, hibe mi edildi eksensizdir. Bu tartışmalar da meselenin özünü karatmaya yöneliktir. Hangi şekilde olursa olsun, faşist egemen sınıflar, halka

NE KADAR ÖRGÜTLÜYÜZ?

Küçük Bilge Yoldaşımızın Yaşamı ve Mücadelesinden Öğrenelim

Yaşamın zorluklarına karşı durabilmek için iki şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu: Büyümek ve örgütlenmek. Zaman geçtikçe, yaşamın karşısında dik durabilmenin yaş ile hiç de ilgisi olmadığını öğrendi. Ama zamanla... Çünkü yaşı büyük olan bazı yoldaşlarının, yaşı büyük olmasına rağmen yaşamın zorlukları karşısında nasıl da eğilip büküldüğünü gördü.

“1) İnsan neden kendidir? Neden her şeyde kendisi içindir ve her yerde, zamanda hep kendindedir. Neden başkası gibi olamaz. Neden biraz da başkası için ve aslında başkasında bulamaz kendini? Kendin olmak nedir mesela?

2) Özgünlük müdür, özgürlük müdür? Başkalarının istediği gibi şekillenmenin başkalarına benzetilmeye çalışıldığı ve kısaca başkası olmaya zorlandığın bir dünyada her şeye inat bedeli ne olursa olsun kendin olabilmek başarı mıdır? Yoksa kendin olmak her şeyden görebildiğin, duyabildiğin, hissedebildiğin halde bağımsız ama öylece orta yerde aitsiz olmak yani başarısızlık mıdır?

Kurulu dünya düzenlerinin tüketerek beslendikleri insanlardan biri olmamak varlık mıdır? Yoksa aynı düzenlerde kendini bulduklarını söyleyen insan yığınları arasında yokluk mudur?

3) Zaman, yarattıklarını yok eden en büyük zalim olarak bilinir. Yarattıkları arasında olmamak sıra dışılık mıdır? İsyan mıdır? Ben yaşadıkça özümstediklerinden doğanlara inanıyorum. Acılarını-umutlarını-mutsuzluklarını-özlemlerini yoksa vurdumduymazlıklarını mı özümsemek, bir tercih midir? Yoksa korkuların insanı koşullandırması mıdır?

Birincisinde iyiyi, güzeli seçer herkes. İkincisinde istemeden yapmak zorunda kalır her şeyi.

Kendin olmak yalnızlık mıdır? Kendin gibilerin olduğu yerde bile kendin olmak yalnızlık kadar güzeldir ama fazlası değil mi? Kendisi olan ne kadar insandır?

Hangisinde olmak yaşamaktır; direnmek mi, savaşmak mı? ”*

*Bu monolog, 24-28 Kasım 2016'da Aliboğazı operasyonu sırasında düşmana yönelik fedakârca yapılan saldırı eyleminde şehit düşen

Bakış (Samet Tosun) yoldaştan arta kalan defterinin içinde bulunmuştur.

Bakış yoldaş, 2012 yılı Ağustos başında katıldı gerillaya. Ekonomik zorluklardan kaynaklı, memleketi olan Tokat'tan İstanbul Sarıgazi'ye göç ettiklerinde henüz çocuktü. Sömürü düzeni, izin vermedi çocukluğunu yaşamaya. Ve kısa sürede çocuk işçi olarak yer aldı, “zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayanların” safında. Hem de güvencesiz ve kaçak olarak, bir hemşerisinin ülkemize özgü merdiven altı taşeron tezgâhında... Bir gün parmağını kaptırdı, torna canavarının ağzına. Ancak böyle oldu sigortalı ve yasal, başka türlü de pek mümkün değildi zaten. Aynı zamanda hemşerisi olan patronu şikâyet etse, alacağı tazminatın hayal bile edemeyeceği kadar fazla olduğunu birkaç yıl sonra yoldaşlarından öğrendi.

Çocuk yaşta işçi olmaktan gocunmadı, hayat ona öğretmişti: yaşamak

için çalışmalıydı. Zaten daha önce de köyünde çalışmaya alışmıştı. Tokat'ın Erbaa ilçesi, Sokutaş köyünde, ormanda ağaç keser, taşır, at çeker, odun kömürü yapardı. Hemen her ferdin çalışmasına rağmen ailecek geçim zorluğunu aşmayı başaramamışlardı. Ve bir umut, ver elini İstanbul...

İstanbul'da devrimci-demokratik çevrelerle tanıştı. Bir dizi eylem ve etkinliğe katıldı. Önce TKP'de örgütlendi. Bizzat pratiğin içinde tanıdı; reformizmi, revizyonizmi. Çok geçmeden partimiz saflarında örgütlendi. Örgütlendiği süreçte ailesinden gördüğü tepki ve baskılara rağmen hiç tereddüt etmeden örgütü seçti. Bunu yaptığında henüz 14-15 yaşlarındaydı ancak ne yaptığını biliyordu, bu açıdan önemlidir. Bu yaklaşım, onu tanıyan yoldaşlara örnek olmuştur/olmalıdır da.

Genç yaşta gerillaya katıldı Bakış yoldaş. Henüz 16 yaşındaydı. Yaşına dair hep spekülasyon yaptı, olduğun-

dan fazla söyledi. (gerilla olduktan sonraki gün, kendine tükenmez kalemle ciddi ciddi sakal çizdiğini hala gülerek hatırlarız) Yaşamın zorluklarına karşı durabilmek için iki şeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu: Büyümek ve örgütlenmek. Zaman geçtikçe, yaşamın karşısında dik durabilmenin yaş ile hiç de ilgisi olmadığını öğrendi. Ama zamanla... Çünkü yaşı büyük olan bazı yoldaşlarının, yaşı büyük olmasına rağmen yaşamın zorlukları karşısında nasıl da eğilip büküldüğünü gördü. Ve zamanla, yaşamın zorluklarına karşı dik durmak, direnmek ona yetmemeye başladı. Bu zorluklara karşı mücadele etmek, savaşmak gerektiğini öğrendi. Ve örgüte sarıldı. Bunu konuşarak değil, pratiğini değiştirerek yapmaya çalıştı.

Bakış yoldaş, gerillanın gözbebeğiydi. Emeğe yabancı olmayışı ve köylü yaşamını bilmesinden dolayı hızlı gerilla yaşamına adapte oldu. Öyle ki; bir yıl sonra gerilla öncüsü olmuştu artık... Ancak şu bir gerçek ki; Ba-

kış yoldaş gerillada büyüdü.

Bakış yoldaş, gerillanın sabotajcısıydı. Pek çok mayınlama faaliyetinde aktif olarak yer alıyordu. Bu konuda yaratıcılığı, hızı ve iş bitiriciliği ile ön plana çıkıyordu. Aceleciliğinden kaynaklı açığa çıkan yüzeyselliği ise sıkça başına bela oluyordu.

Bakış yoldaş, gerillanın suikastçısıydı. Suikast tarzında birçok eylem girişimine katılmış, düşmana sezdirmeden yaklaşmış ancak net sonuç almak istediğinden silahını ateşlememiştir. Ne de çok severdi “kara yılan” dediği Kanas silahını. Ekim 2015 tarihinde Ankara Gar Katliamı’na karşı yaptığımız misilleme eyleminde Kanas silahıyla heyecan ve coşku ile yerini aldı. Eylemde kritik bir görevi vardır. Mevzilerin dibine kadar sızacak olan saldırı grubundaki yoldaşlarının savunmasını alacaktır. Saldırı grubu eylemi başlattığında ba-

kıyor ki hedefi olan mevzi boş. Birkaç tane sıkıyor, hareket görmeyince başka hedeflere yöneliyor. Hatta hızını alamayıp Türk bayrağını da kızıl kurşunlarımızla deliyor... Eylem sırasında hedefi olan düşman askerlerinin korku ve panikten dolayı mevzilerinden çıkmadıklarını, saldırı grubu geri çekilirken ise yoldaşlara zor anlar yaşattıklarını öğrendiğinde epey hayıflanmıştı. Hem yoldaşlarını tehlikeye attığı hem de düşman askerlerini elinden kaçırdığı için. Bakış yoldaş, gerillanın emekçisiydi. Hem işçi hem de köylü yaşamından edindiği deneyimlere genç olması dinamiği de eklendiğinde; birçok işten anlar, yapar hale gelmişti. Mesela o bir “at komutanı”ydı. At deyip geçmeyin. Devrimin sessiz emekçisi atların gerillaya faydası sözcüklerle anlatılamaz... Atların bakımı, temizliği, kamuflesi, yüklenmesi, sefer yapılması, boşaltılması, vs. zor ve deneyim isteyen bir iştir. Bakış yoldaş, bu işleri oldukça pratik hallederdi. Ve her yoldaşın ilk tercihi olmayan bu zor göreve hep en önde talipti. Bunun elbette bir nedeni var: iyi yapabildiği görevlerden biri olarak, mücadeleye, örgüte faydalı olmak ve kendince gördüğü boşluğu tamamlamak.

Bakış yoldaş, fanatik derecede Stalin

yoldaşın hayranıydı. Arta kalan malzemelerinin içinde fotoğrafını bulamadığımda şaşırımdı doğrusu. İdolü Stalin’di. Yanında ufak bir portresini mutlaka taşır, fırsat bulduğunda (mesela kış kampları) yazılarını ve onunla ilgili yazılanları okurdu. Özellikle Sovyet halkının faşizme karşı direnişinde Stalin yoldaşın yaptığı tari-

Bakış yoldaşın teorik altyapısı zayıftı. Bu durumdan fazlasıyla rahatsızlık duyar, sıkıntısını yaşardı. Yoldaşlar arasında teorik tartışmalara girmez, kitlelere A/P yapmayı yanındaki yoldaşına bırakırdı hep. Ancak yaşamda iyi bir gözlemci, pratikte iyi bir uygulayıcıydı. Süslü kelimeler, uzun konuşmalar, gösterişli yazılar ama

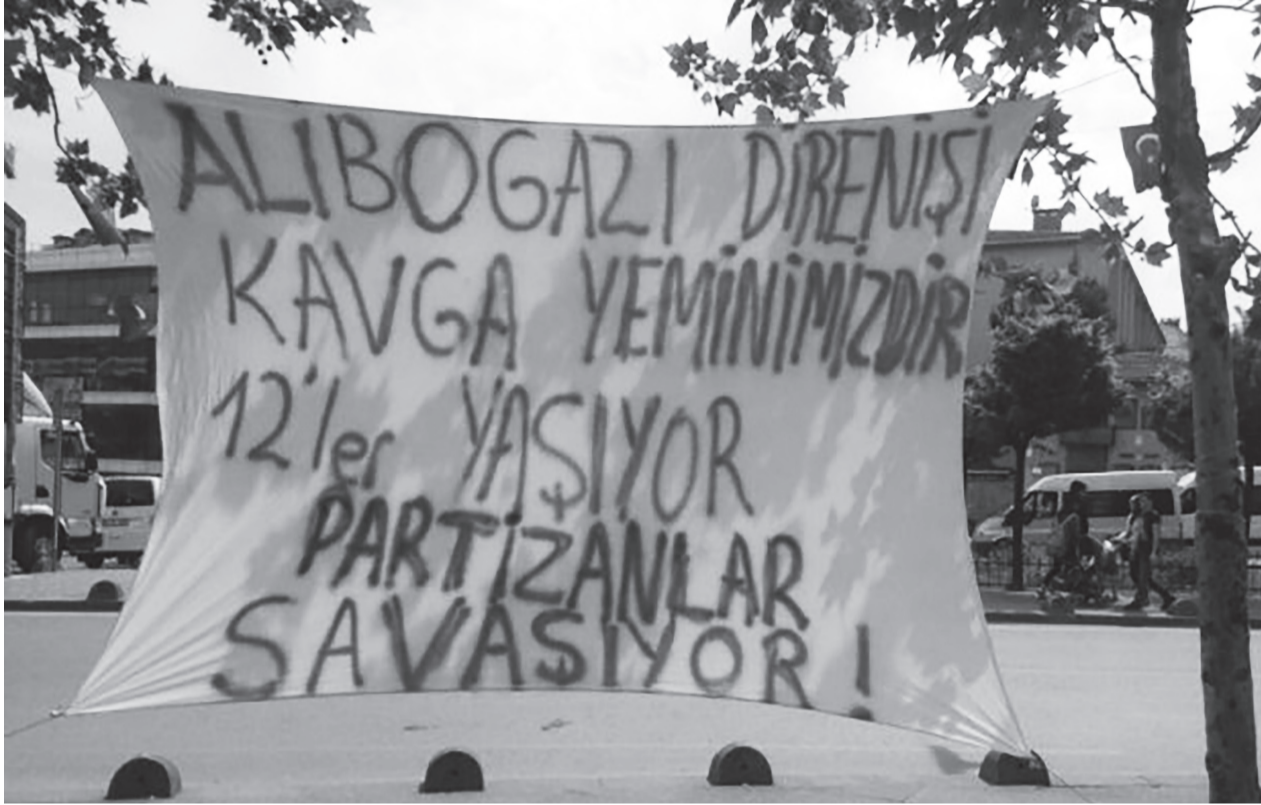
ze/ Dudakları güler bize, yanağından öpemedim/ Derin derin uykudasın, çevrili bir vadidesin/ Sen içinde abidesin, inan seni unutmamak, yoldaş seni unutmamak”. Ağzını doldura doldura, bağıra çağıra her fırsatta söylerdi bu türküyü. O kadar içten söyledin ki yaşamındaki duruşunla da bunu kanıtladın. Uçak vuruşları ile yoldaşlarımızın şehit düşmesinin ardından; kalan yoldaşlarımızın güvenliği için ve şehit yoldaşlarımızın intikamı için oradaydım. Görevinin başında, hedefine fırlayarak saplanan bir ok gibi... Sen yoldaşlarımızı unutmadin, bunu kendi gözlerimizle gördük. Biz de seni unutmamak, unutmayacağız. Ve bunu aynen senin gibi, görevlerimize dört elle sarılarak yapacağız.

24 Kasım’da düşman operasyonu başladığında Bakış yoldaş; iki yoldaşla (Aşkın ve Hakan yoldaşlar) birlikte savunma grubu

olarak konumlanmıştı... 28 Kasım günü, düşmana yaptıkları fedakârca saldırı eyleminde şehit düştü. Ondani geriye bize birkaç parça kanlı, yırtık eşya kaldı. Ve elbette uğruna hiç sakinmeden canını verdiği ideallerimiz, tarihsel olarak kazanmakla yükümlü olduğumuz mücadeleye cesurca katılma yaklaşımı. Defterine yazdığı monologu kendi mi yazdı yoksa bir yerlerden not mu etti bilmiyorum. Ama “birey mi, örgüt mü?” sorusu üzerine düşündüğü ve her şeyden önce pratiğini değiştirmeye çalıştığı/ değiştirdiği kesin.

Özellikle son birkaç yıldır çeşitli türden burjuva hastalıklarının örgütümüzdeki etkilerini görüyor, tartışıyoruz. Geçtiğimiz süreçte bireyciliğin örgütümüzde yaratmış olduğu aşınma, tahribat, yıkım herhalde hepimiz için açıktır. Küçük bilge Bakış yoldaşımızın anısı ve mirası ile birlikte birey-örgüt çelişkisi üzerine, önce kendimizden başlayarak, daha derin ve kapsamlı bir sorgulama yapmayı her yoldaşa öneriyoruz.

(Dersim’den bir yoldaş)

hi konuşmayı. Silahına da yazmıştı: “Ölümün adamlarına ölüm!”

Bakış yoldaş, köylülüğe ait feodal zihniyet ve ülkemiz varoşlarında yaygın olan arabesk kültürün izleri ile geldi gerillaya. Arabesk kültür, yaşamın türlü zorluklarına karşı bireysel duruşun, birey olarak var olmanın, kendi dışındaki her şeye yani “alayına isyan”ın, karamsarlığın, içe dönüklüğün, bir

çeşit kaderciliğin kültürüdür. Bakış yoldaşın gelişiminin, katılımının önündeki en önemli engel, yaşadığı en önemli sorun buydu. Örgütü daha fazla anlamaya ve katılmaya çalışırken mücadele ettiği, savaştığı temel çelişki tam da buydu: birey-örgüt çelişkisi. Neşteri ideolojik olarak vurduğunda esas başarısızlığının birey olarak var olduğunu gördü: Ve tercihi özgünlük değil özgürlük oldu.

zayıf pratik: işte bundan gerçekten de nefret ederdi.

Gerilla insanın inisiyatifini, yeteneklerini açığa çıkarabileceği, kendini yeniden yaratabileceği sınırsız olanağın var olduğu devrimci mücadeleden alanıdır. Her gerilla, istediği ve örgütlü yaşama katıldığı oranda pek çok şey öğrenir, meslek sahibi olur, duygu ve düşünceleri gelişir vs. Ancak Bakış yoldaşın bir filozof olabileceği hiç aklımdan geçmezdi. Defterinde suikast ve sabotaj notları, en sevdiği türkünün sözleri ve sadece bu monolog vardı.

En sevdiği türkünün sözleri şöyledir: “Kırmızı kan olmuş beden, akıyor toprağa neden/ Kaldırayım dedim yerden, tutam dedim tutamadım/ Bakışları hala taze, bakıyor mavi deni-

Geçtiğimiz süreçte bireyciliğin örgütümüzde yaratmış olduğu aşınma, tahribat, yıkım herhalde hepimiz için açıktır. Küçük bilge Bakış yoldaşımızın anısı ve mirası ile birlikte birey-örgüt çelişkisi üzerine, önce kendimizden başlayarak, daha derin ve kapsamlı bir sorgulama yapmayı her yoldaşa öneriyoruz.

enternasyonal bir devrimci

CHE GUEVARA

Ernesto Che Guevara 1928 yılında, İrlandalı olan Ernesto Guevara Lynch'in ve İspanyol kökenli Celia de Serna'nın oğlu olarak Arjantin'de dünyaya geldi. Henüz 15 günlükken yakalandığı astım hastalığı nedeniyle ilk yıl okula gidememiş annesi ona ders vermiş ve 2. sınıftan okula başlayabilmiştir. O'nu sürekli güçten düşüren hastalığa meydan okumak için futbol ve Rugby oynamaya başladı. 1947-1953'te süren tıp öğreniminin yanı sıra, geçimini sağlamak için, devlet ticaret filosunun petrol tankerlerinde hasta bakıcı olarak, belediyenin hijyen dairelerinde, seyyar hastanede ve hastası olduğu Profesör Salvador Pisani'nin patoloji bölümünde pratisyen olarak çalıştı. Okulunun bitmesine bir yıl kala Güney Amerika'yı dolaştı ve cüzzam hastalarıyla ilgilendi. Venezuela'daki Cabo Blanco Cüzzam

kolonisinde çalışmak üzere Arjantin'den ayrıldı. Oradan da bir ayaklanma yaşayan Guetamala'ya gitti. Ve ayaklanmaya katıldı. Devrimci Jarabo Arbenz Hükümeti, çoğunluğu Amerikalı şirketlere ait olan toprakları topraksız köylülere dağıttı. Devrimcilerin safında yer alan Che'nin faaliyetleri ortaya çıktığında sınır dışı edildi.

Bunun üzerine Che Meksika'ya gitti. Orada Fidel Castro ile karşılaştı. Bu karşılaşmayla aynı zamanda Che'nin Küba Devrimi'ndeki faaliyetleri başlamış oldu. "Özgürlük adına savaşanlar için tek çözüm yolunun silahlı mücadele olduğuna inanıyorum ve bu inanca uygun olarak davranıyorum" diyerek silahlı mücadelenin önemine dikkat çekti. 1956 yılında Fidel Castro ve Calixto Garcia ile birlikte tutuklandı. Anne ve babasına hapis hanesinden yazdığı mektupta, tıpyı bıraktığını ve Küba Devrimi'ne katıldığını açıkladı. Hapishanede yaptıkları açlık grevi sonucunda 57 günlük hapsin ardından serbest bırakıldılar. F. Castro önderliğinde süren gerilla savaşına

katıldı. Ağustos 1958'de Castro ana karargahını Laplata'da kurdu. Guevara 8. Kol Ciro Redondo'nun komutanlığına atanır, stratejik görevi, adayı bölmektir. 8. Kol'da 148 erkek ve kadımla altı makineli tüfek, çok sa-

rak saptanmalıdır.

*İlk aşamada, gerilla için esas olan, yokedilmesine fırsat vermemektir. Yavaş yavaş, gerilla birliklerinin üyeleri ya da çeşitli gerilla birlikleri için

yıda tüfek ve bir bazuka vardır. Saldırıları, pusular, çatışmalardan sonra Kol, Las Villes'in dağ kasabalarından dağlara ulaşır. Yürüyüş 46 gün sürmüştür. Burada çeşitli eylemlerle halkın seçimlere girmesini engeller. Kırdan nüfusun % 10'u kentte de % 30'u seçime katılabilir.

Küba Devrimi sonrasında çeşitli görevlerde bulunur. 1964 yılında katıldığı Dünya Ticaret ve Geliştirme Konferansı'nda, ABD'yi Latin Amerika'da sömürgecilikle suçlar. Kasım 1964'te Sovyetler Birliği'nde Ekim Devrimi'nin 47. yıldönümü şenliklerinde Küba delegasyonuna başkanlık eder. "Askeri Yazılar" adlı kitabında Gerilla Savaşı'nın Stratejisi başlıklı yazısında şu noktalara dikkat çekmiştir:

* Stratejinin doğru değerlendirilmesi için, gerilla savaşı görüş açısından, düşmanın davranışını temelden incelemek zorunludur. Stratejimiz, son hedefimizin düşmanı bozguna uğratmak olduğu asla göz önünden uzaklaştırılmadan bu sonuçlar uygun ola-

bu hayat tarzına kendini uydurmak, kolayca kaçmaya alışmak, arkalarından kovalamaya çıkarılan güçleri ekmek kolaylaşacaktır. Bu hedefe ulaşıldıktan sonra, düşmanın ulaşmasına engel olarak erişilmez mevzilere yerleşerek (ya da düşmanda saldıracak cesaret bırakmayacak derecede büyük güçler toplamayı başararak) düşmanı giderek yıpratmayı sürdürmelidir. Önce gerillaya karşı etkin mücadele noktalarına en yakın yerlerde, sonra düşman bölgede, ulaştırma yollarına saldırmalı, hareket üslerini ya da merkez üslerini hırpalamalı, elde mevcut bütün imkanlarla sabote etmelidir.

* Askeri kollar sistematik olarak saldırıya uğratılmalı ve yok edilmelidir. Her an düşmanda kuşatıldığı izlenimini uyandırmalı: Gündüz, ormanlık ve engebeli arazide, gece ise devriyeler için girilmesi kolay olan düz arazide. Bütün bunlar, halkla tam bir işbirliği ve arazinin çok iyi bilinmesini gerektirir. Bu iki koşul, gerillanın hayatının her dakikasında yeniden kendini gösterir. Bu nedenle, şimdiki ve

gelecekteki hareket alanlarının eğitim merkezlerinin yanı sıra, yoğun bir kitle çalışması, devrimin itici güçlerinin ve hedeflerinin anlatılması, kesinlikle halkın yenilemeyeceği çürütülemez gerçeğinin propagandasının yapılması gereklidir. Bu mutlak gerçeği hissedemeyen gerilla olamaz.

* Grev, iç savaşlarda en başta gelen bir etkenidir, fakat buna erişmek için ikinci dereceden bir dizi etken gereklidir. Bu etkenler her zaman gerçekleşemez ve çok az durumda kendiliğinden vardılar. Devrimin itici nedenlerini açıklayarak ve halkın gerçek gücünü ve olanaklarını kanıtlayarak bu etkileri yaratmak lazımdır.

* Gerilla eyleminin yer aldığı toprağın genişletilmesi düşünülebilir. Fakat asla aşırı büyümeye vardırılmamalıdır. Daima güçlü bir hareket

üssü bulundurulmalı ve tüm savaş süresince güçlendirilmesi sürdürülmelidir. Bolivya'da gerilla savaşı yürüttüğü 1967 yılında Bolivya ordusunun başlattığı saldırıda Che Guevara'nın grubu ilk köy toplantısı yaptıkları Alto Seco köyünde toplantının ardından köy muhtarı tarafından ihbar edilir. Peşine düşen 1500 kişilik ordu tarafından El Yuro Vadisi'nde kuşatılır. Ayaklarından yaralanan Che tutuk düşer. Higuera'sta okul binasına taşınıp sorgulanır. Hiçbir soruyu yanıtlamaz. Yaralarını tedavi etmezler. 9 Ekim 1967 de Che, saat 13:10'da bir makineli tüfek salvosuyla vuruldu. Che'yi vuran Çavuş Mario Teran, Bolivya Başkanı Rene Barrientos'un doğrudan emriyle hareket etmiştir. Cesedi bir av ganimeti gibi sergilenir. Bolivyalı bir subay makineli tüfeğin açtığı, ölümcül kalp yarasını gösterir. Geleneklerine göre gömülmesi engellenerek, halka korku salmak istenmiştir. Yaşamı boyunca örnek bir devrimci olarak savaşan Guevara, sömürenlere karşı silahını daima kuşanmıştır.

Bu yazının başlangıcı arka sayfadadır.

sosyalizmde sınıf mücadelesinin devam ettiğinin bilinciyle hareket ettiler. Bu yönde önemli deneyimleri geride bıraktılar. 1966 yılının başında Mao yoldaş ÇKP'yi ele geçiren revizyonist kapitalist yolcu bürokratlara karşı, mücadeleyi parti içinden dışına, kitlelere taşıdı. 1966 Mayıs'ında Mao, üniversite öğrencilerini "ülkeyi diktatörce yöneten yerel ve ulusal liderliğe karşı ayaklanmaya" çağırıldı. "Burjuva karargahları bombalayın" şiarıyla Kültür Devrimi'ni başlattı.

Mao Zedung'un önderliğinde 27 yıllık bir zaman diliminde "Çin Halk Cumhuriyeti" dünya halklarına umut olmuştur. Sosyalizm-komünizm güzergahında önemli ilerlemeler kaydedilmiştir. Fakat 1976 yılında Başkan

Mao'nun ölümünün ardından Hua Guofeng ve Deng Sioping, karşı devrimci bir darbeyle komünistleri tutuklayarak Merkez Komitesi'nin yüzde ellisini tasfiye ederek parti yönetimini gasp ettiler. Çin'deki sosyalist devrim kesintiye uğratıldı. Sosyalizmde süren sınıf mücadelesini burjuvazi yeniden kazanarak, sosyalist Çin'i devlet kapitalizmine dönüştürdüler ve adım adım Çin'i yeniden kapitalist-emperyalist dünyanın bir parçası haline getirdiler. Tek farkla, feodal Çin gelişmiş ekonomisiyle dünya emperyalistleri arasına girdiği gibi onlarla boy ölçüşecek düzeye geldi. Bu gelişmede kuşkusuz uygulanan sosyalist ekonominin payı çok büyüktür. Çin'de revizyonistler bugün sosyalizmin yarattığı tüm kazanımları gelişmiş bir kapitalist-emperyalist bir ülke olma yolunda kullanmış, sosyalist Çin sömürücü vampir bir devlete dönüştürülmüştür. Sosya-

list kaleler tek tek içten düşürüldü. Hiç kuşkusuz sosyalizmin pratiğe uygulanışında hatalarımızın da payı vardır. Bunları kuyumcu sarraflığıyla ince ince ayıklamalıyız. Nerelerde yanlış yapıldı, bunca bedel bunca kayıpla alınan kaleler niye içten darbelere karşı korunaklı hale getirilemedi, bunların çok iyi irdelenmesi gerekir. Devrim yapmak önemli ama daha önemlisi onu ileriye taşımak onu çekim merkezi haline getirmek. Bunu nasıl yapabiliriz? Paris Komünü, Sovyet Devrimi ve Çin Devrimi'nin analizlerini çok iyi yapıp tarihimizden öğrenmeliyiz. Onlar bizlere mirastır, tecrübedir, tecrübelerimizle ilerleyeceğiz. Kuşkusuz kayıplarımızın büyüklüğü yaşanan deneyimlerin eşsizliğini ve tarihe mal olmasını ortadan kaldırmıyor. Çin devrimi ve daha sonraki 27 yıllık proletaryanın diktatörlüğü, bize Başkan Mao önderliğinde Marksizm'in

üç bileşeni bilimsel sosyalizm, ekonomi-politik ve felsefe alanında nitel katkılarının oluşmasını sağlamıştır. Bu deneyim enternasyonal proletaryaya sosyalizmde geri dönüşleri anlamamızı sağlayan temel bir bakış açısı sunmuştur. Çin Devrimi ve devamındaki 27 yıllık süreç komünizmin kolay bir yol olmadığı, inişlerle çıkışlarla, ileri atılım ve yenilgilerle ilerleyecek bir süreç olduğunu göstermiştir. Başkan Mao proletarya iktidardayken bunlara işaret ederek, enternasyonal proletaryanın gelecekte yaşayacağı sıkıntılara karşı bilinçli olmasını salık vermiştir. Bu anlamda Çin Devrimi kendine has karakteri, enternasyonal proletaryanın deneyimlerine sunduğu eşsiz katkıyla tarihe kaydedilmiş, bugün hala rehber özellikleri taşımaktadır.

yürütüyordu. Fevzi Yalçın, 1960 Elazığ doğumludur. Şişecam fabrikasında işçi, işkencede direnişçi, hapis hane sonrası mücadelede ısrarcı olmuştur. Bir yandan okulunu bitirmiş, elektronik mühendisi olmuştur. Tahliye olduktan sonra 1,5 yıl dışarda faaliyet yürütebilmiştir. Kemal Soğukpınar, aslen Sivas Zaratlı olup 1959 İstanbul doğumludur. Pekçok işte çalışmış ve bu esnada da mücadelesini yürütmüştür.

Aslan Yıldız: Dersim Ovacık Karaoğlan doğumludur. 1994'te Ekim ayında kontr-gerilla tarafından kaçırılarak katledildi.

Behzat Firik: 10 Ekim 1981'de Dersim'in Ovacık ilçesinin Hülüküşağı köyündeki evinden abisiyle birlikte sorgulanmak üzere alınır. Gerillalarla ilgili bilgi vermesi için en ağır işkencelerden geçirilir ama o "ser verip sır vermeme" geleneğinin takipçisi olmayı seçer. Çaresiz kalan düşman, onu kurşuna dizerek katleder.

10 Ekim 1984'de Malatya Kürecik Harunuşağı köyü doğumlu **Kemal Özgül, Salih Kaynar ve Abdullah Yıldır** Fransa'da ırkçı faşistler tarafından katledildi.

Dersim'in Çemişgezek ilçesi Doğan köyünde oturan **Veli Kahraman, kızları Meral ve Zeynep Kahraman** 9 Ekim 1993'de PKK tarafından öldürüldüler.

Ergin Altın: Ardahan Hanak Suluçayır doğumludur. 30 Eylül 1978'de Ardahan'ın Damal ilçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

O. Özcan Doyuranlar: Haziran 1982'de gözaltına alındı, Ekim 1982'de Lüleburgaz'da işkencede katledilmiştir.

Pülümür Şehitleri: 3 Ekim 1990'da diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür kırsalına gelen gerillalar bir hain tarafından ihbar edildiler. Yeterli silah olmaması nedeniyle çatışmaya girmeden katledilen gerillalar, Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve

Ayhan Altunbaş'tı. Daha sonra ihbarcı hain Halk Ordusu tarafından ölümle cezalandırıldı.

Tarihe Tuzla Katliamı olarak geçen 4 Proletarya Partisi militanının katledilmesi olayı faşist TC'nin ajan faaliyetinin bir sonucudur. Gebze'den İstanbul'a giden **İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın** hakim sınıfların bir piyonu olarak Proletarya Partisi'nin sempatan çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla Köprüsü'nde pusuya düşürülerek katledildiler. Önce arabayı durduran kolluk güçleri, daha sonra inen Partizanları kurşun yağmuruna

tuttu. Herhangi bir çatışma yaşamamasına rağmen, polis arabaya silah koyarak katliamı meşrulaştırmaya çalıştı. Aileler tarafından AİHM'e taşınan dava sonrası TC devleti suçlu bulundu ve şehit ailelerine tazminat ödemek zorunda kaldı. Bu katliam 12 Eylül'ün karanlık günlerinden sonra gerçekleştirilen ilk sokak infazı olma özelliği taşıyor, '88 sonrası gelecek yargısız infazların da habercisi oluyordu. İ. Hakkı Adalı, 1965 Dersim Ovacık doğumludur. Kısa süreli hapis hane döneminden sonra mücadelesine devam etmiştir. Reha Şen, Uşak doğumludur. 15 yıldır Almanya'da işçi olarak çalışıyor ve ATİK içinde faaliyetini

proleter devrimler çağının kızıl şafağı:

1 EKİM 1949 ÇİN DEVRİMİ

“Devrim yapmak ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya da nakış işlemeye benzemez; o kadar zarif o kadar sakın ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve alicenap olamaz. Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir.”

Başkan Mao Zedung’un bu meşhur sözü Çin Devrimi’nin ruhunu bizlere biraz ifade etmektedir. İnsanlık tarihinin önemli bir kesiti olan, hazine değerinde tecrübelerle dolu, bundan tam 69 yıl önce; 1 Ekim 1949 günü Tienan kapısında milyonlarca kişinin önünde Mao Zedung yoldaş “Çin Halk Cumhuriyeti”nin kuruluşunu ilan etmiş, böylece Çin Devrimi’nin başarıyla sonuçlandırıldığına müjdesini enternasyonal proleter yaya ve dünya halklarına vermiştir.

Çin Devrimi insanlık tarihinin önem-

li bir sürecidir. Kendine özgü ayrı bir yol ve rota çizmiştir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin yararlanabilecekleri tecrübeler sunmuştur. Kendi ülke koşullarını iyi tahlil eden Başkan Mao; Çin’de yaşanan ve yenilgiyle sonuçlanan şehir ayaklanmalarıyla iktidarın ele geçirilmesi tecrübelerini de dikkate alarak, kırları zayıf noktalar olarak tespit edip, parça parça kızıl iktidarlar yaratıp, alan hakimiyeti kurarak, Uzun Süreli Halk Savaşı stratejisi ile Yenan’la başlayıp Pekin’i ele geçirmiştir. Çin Devrimi’nin başarısının esası kendi ülke özgünlüğüne uygun bir devrim rotası izlemesidir. ÇKP’li komünistler ve Başkan Mao, Çin Devrimi’nin stratejisini hem başarılı bir biçimde formüle etmiş, hem de başarılı bir tarzda hayata geçirmişlerdir. Profesyonel devrimciler olarak ÇKP’yi bir savaş partisi, bir savaş kurmayı olarak örgütlemiş, stratejilerine uygun köylü kitlesinden bir Kızıl

Ordu yaratmışlardır. Halk Savaşı’nın stratejik evrelerini pratiklerinde uygulayarak teorileştirmiş ve tecrübe-deneyim olarak dünya ezilen halklarına sunmuşlardır.

Sosyalizm-komünizm düşü Büyük Ekim Devrimi’nden sonra stratejik düzeyde öneme sahip bir hamle ile Çin Devrimi’yle yaşama geçirilmiştir. Dünya halklarına umut ve coşku vermiştir. Bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelere ilham kaynağı olmuştur. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya bu kaynaktan yararlanmasını ustaca bilmiş ve bu metodları ülkemize uygun formüle edip uyarlamıştır.

Çin Devrimi; Dünya devrimler zincirinin önemli halkalarından biridir. 1871 Paris Komünü, 17 Ekim Sovyet Devrimi ve 1 Ekim Çin Devrimi sosyalizm-komünizm huyalasının düş olmadığını dünya proletaryasına ve

dünya halklarına göstermiştir.

Çin Devrimi’nde yeni demokratik devletin örgütlenmesi, halk kongrelerinde ana siyasetin saptandığı ve hükümetleri seçtiği demokratik merkeziyetçiliktir. Bu ilke hem demokratiktir hem de merkeziyetçidir. Ordu ve tüm silahlı kuvvetler yeni demokratik devletin güçleri halka aittir ve halkı korur. Azınlığa ait olan ve halkı ezen burjuva devletin ordusu ve polisiyle hiçbir ortak yanı yoktur.

Yeni demokrasi ekonomisinde “Toprak işleyenindir.” Tekel nitelikli büyük işletmeler yerli ya da yabancı fark etmeden kamulaştırılmıştır. Özel (şahsi) sermayeye önderlik edilmesi, kontrol altına alınması ve kısıtlanması yaşanmıştır. Çin Devrimi’nin kendine özgü bir ilerleyişi olmuştur.

Başkan Mao ve ÇKP’li komünistler
■■■■ Devamı 23. sayfadadır.